

A woman with long blonde hair, wearing a light-colored dress and a crown of flowers and ferns, stands barefoot in a lush forest. She holds a small sapling with roots in her hands. In the background, a deer stands near a stream, and a squirrel is visible on the left. A small wooden cabin is nestled in the trees on the right. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning.

Uusi Aamunkoitto Paluu Elävään Elämään

— Anastasian viisautta nykyihmiselle —

"Tämän kirjan sielu ja ydin lepäävät siinä puhtaassa, alkuperäisessä viisaudessa, jonka Vladimir Megren Venäjän Soivat Seetripuut -kirjasarja (Anastasia) toi takaisin maailman tietoisuuteen. Tämä teos on syntynyt syvästä kiitollisuudesta ja inspiraatiosta tuota taigan sydäimestä kumpuavaa sanomaa kohtaan. Tarkoitukseni on ollut poimia tuo uskomaton, kymmeneen kirjaan kätkeyty viisaus, ja tuoda sen elämää luova voima suoraan tähän hetkeen – jokaisen nykyihmisen sydämeen ja arkeen."

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto: Kutsu takaisin kotiin	5
OSA 1: Yksilön herääminen ja luomisen voima	6
Luku 1: Matrixin unesta herääminen	7
• Osa 1.1: Illuusion tunnistaminen – Kuinka unohdimme keitä olemme?	
• Osa 1.2: Keinotekoisien maailman raskaat rattaat	
• Osa 1.3: Luonnon taajuus ja ajatuksen kiihdyttäminen	
• Osa 1.4: Kanssaluojan herääminen ja pelon illuusion murtaminen	
Luku 2: Näkymätön yhteys – Rakkauden säde	12
• Osa 2.1: Etäisyyden illuusio ja säteen anatomia	
• Osa 2.2: Näkeminen sydämen silmillä	
• Osa 2.3: Parantava ja suojeleva voima	
Luku 3: Kehon puhdistuminen ja maadoittuminen	16
• Osa 3.1: Sielun instrumentti ja kuminen eristysselli	
• Osa 3.2: Aamukasteen pyhä tiedonsiirto	
• Osa 3.3: Auringon hengittäminen ja sisäisen veden puhdistuminen	
OSA 2: Yhteistyö elävän kosmoksen kanssa	20
Luku 4: Rakkauden tila – Enemmän kuin pelkkä puutarha	21
• Osa 4.1: Maatilkusta eläväksi organismiksi	
• Osa 4.2: Tietoinen istuttaminen ja energoittinen suojakupoli	
• Osa 4.3: Tila, joka kasvattaa ihmistä	
Luku 5: Kasvit henkilökohtaisina lääkäreinä (Siementen ohjelmointi)	25
• Osa 5.1: Siemen – Maailmankaikkeuden kehittynein mikrosiru	
• Osa 5.2: Ohjelmoinnin pyhä rituaali – Informaation siirto	
• Osa 5.3: Täydellinen lääke ilman oppikirjoja ja sadonkorjuun pyhyys	
• Osa 5.4: Pohjoisen lyhyen kesän suuri salaisuus	

Luku 6: Vaivaton ravinto ja kehon viisaus	30
• Osa 6.1: Hellan orjuus ja kuollut energia • Osa 6.2: Addiktio hypnoosista elävän ravinnon vapauteen • Osa 6.3: Siirtymä kohti elävää ravintoa – Lempeä herääminen	
Luku 7: Villieläimet kumppaneina ja auttajina	34
• Osa 7.1: Herruuden harhasta tasa-arvoon • Osa 7.2: Telepaattinen yhteys ja eläinten kosminen tehtävä • Osa 7.3: Luottamuksen palauttaminen – Askel askeleelta	
OSA 3: Sukupolvien ketju ja uuden maailman luominen	38
Luku 8: Sukukartano – Omien juurten ja turvasataman rakentaminen	39
• Osa 8.1: Asuntolainasta elävään perintöön • Osa 8.2: Rakkauden materialisoiminen ja kahden ihmisen liitto • Osa 8.3: Raskaus ja uuden elämän kutsuminen tilaan	
Luku 9: Lapsen täydellinen mieli ja luonnon oppitunnit	44
• Osa 9.1: Tyhjä taulu vai kosminen tietopankki? • Osa 9.2: Luonto äärimmäisenä opettajana • Osa 9.3: Ajatuksen nopeuden suojeleminen • Osa 9.4: Kuolleet lelut vai elävät ystävät? • Osa 9.5: Metsän hoivassa – Vaipat ja jatkuva varominen historiaan • Osa 9.6: Yksinkertaisuuden ääretön rikkaus	
Luku 10: Tulevaisuuden sivilisaatio – Yksi Rakkauden tila kerrallaan	49
• Osa 10.1: Hiljainen vallankumous ilman taistelua • Osa 10.2: Valon verkosto ja Maan eheyttäminen • Osa 10.3: Ihmiskunnan todellinen aamunkoitto	
Loppusanat: Sinun vuorosi luoda	52

Johdanto: Kutsu takaisin kotiin

Oletko koskaan pysähtynyt keskellä ruuhkaista katua, tuntenut asfaltin kovuuden kenkiesi alla, kuunnellut koneiden loputonta hurinaa ja kysynyt itseltäsi: *Tässäkö tämä todella on? Onko ihminen, tämä uskomattoman monimutkainen ja kaunis olento, luotu vain suorittamaan, maksamaan laskuja ja kiirehtimään paikasta toiseen neonvalojen loisteessa?*

Vastaus, jonka sisimpäsi tietää jo ennen kuin ehdit edes ajatella sitä loppuun, on ei.

Me elämme aikakautta, jota voisi kutsua suureksi unohdukseksi. Olemme rakentaneet ympärillemme lasista, betonista ja datasta koostuvan teknokraattisen illuusion – "matrixin" – joka lupaa meille kaiken, mutta ei ravitse sieluamme. Olemme ulkoistaneet oman voimamme koneille, asiantuntijoille ja järjestelmille. Olemme antaneet itsemme kutistua pieneen, rajattuun laatikkoon, jossa elämä on selviytymistä, luonto on vain hyödynnettävä resurssi ja taikuus on pelkkä lastensatujen käsite.

Mutta jossain syvällä, aivan DNA:mme ytimessä, me muistamme.

Meillä on solumuisti ajasta, jolloin emme olleet irrallisia tarkkailijoita, vaan elävän, hengittävän kosmoksen täysivaltaisia kumppaneita. Ajasta, jolloin ihmisen ajatus oli kirkas ja nopeampi kuin mikään tietokone. Jolloin pystyimme näkemään ja tuntemaan toisemme satojen kilometrien päähän pelkän rakkauden säteen välityksellä. Jolloin emme viljelleet maata taistellen sitä vastaan, vaan loimme ympärillemme eläviä Rakkauden tiloja, joissa jokainen kasvi ja eläin tunsivat meidät ja oli valmis palvelemaan meitä pyyteettömästi.

Me olimme – ja olemme yhä – maailmankaikkeuden mahtavimpia kanssaluojia. Olemme vain unohtaneet, miten meidän omat sisäiset instrumenttimme toimivat.

Tämä kirja ei ole tavanomainen selviytymisopas nykyarjen harmauteen. Tämä ei ole kehoitus vain kierrättää vähän enemmän tai hidastaa tahtia viikonloppuisin. Tämä kirja on kutsu murtaa laatikon seinät lopullisesti. Se on kutsu palauttaa mieleen se ikiaikainen, taianomainen potentiaali, joka sinussa uinuu.

Sivujen edetessä tulemme haastamaan kaiken, mitä olet oppinut ihmisen rajoista. Tulemme katsomaan maailmaa täysin uudella – tai oikeastaan ikivanhalla – tavalla. Tulemme herättämään henkiin sen tiedon, miten ajatus luo ainetta, miten luonto on valmis eheyttämään meidät ja miten voimme omilla valinnoillamme rakentaa paratiisin takaisin tälle planeetalle, yksi sydän ja yksi tila kerrallaan.

Aika on kypsä. Illuusio rakoilee, ja yhä useampi meistä on valmis heräämään.

Tervetuloa kotiin. Tervetuloa takaisin todelliseen voimaasi.

OSA 1

Yksilön herääminen ja luomisen voima

Ennen kuin voimme muuttaa maailmaa ympärillämme, meidän on muistettava, keitä me itse olemme.

Ihmismieli ei ole vain aivojemme sisälle suljettu biologinen tietokone, jonka tehtävänä on prosessoida arjen loputtomia tehtävälistoja. Se on jotain paljon suurempaa, nopeampaa ja kirkkaampaa. Olemuksemme on uskomattoman herkkä, kosmisen tason instrumentti, joka on suunniteltu resonoimaan koko luomakunnan kanssa.

Moderni elämä – kaikkine kiireineen, keinotekoisine valoineen ja sähköisine häiriötekijöineen – on kuin paksu peitto, joka on heitetty tämän instrumentin päälle. Se on vaimentanut kykymme nähdä, hidastanut ajatuksemme lentorataa ja saanut meidät uskomaan, että olemme vain irrallisia, voimattomia yksilöitä valtavassa koneistossa. Olemme unohtaneet, miten oma energiamme todella toimii.

Tässä ensimmäisessä osassa aloitamme matkan takaisin itseemme.

Emme tee sitä suorittamalla lisää, vaan kuorimalla pois sitä, mikä ei ole totta. Käännämme katsemme siihen valtavaan voimalaitokseen, joka sisälläsi jo on. Tulemme tutkimaan ajatuksesi todellista, ainetta muokkaavaa nopeutta ja voimaa. Tulemme herättämään sen uinuvan kyvyn, jolla voit koskettaa ja hoivata toista elävää olentoa välimatkoista riippumatta – pelkän kirkkaan aikomuksen ja rakkauden säteen avulla. Ja jotta tämä valtava energia voisi virrata vapaasti, opimme uudelleen, miten fyysinen kehomme viritetään takaisin maan ja auringon luonnollisiin rytmeihin.

Astu sisään omaan suuruuteesi. Olet paljon enemmän kuin sinulle on kerrottu.

Luku 1: Matrixin unesta herääminen

Osa 1.1: Illuusion tunnistaminen – Kuinka unohdimme keitä olemme?

Meille on opetettu, että ajatus on vain aivojen synapsien välinen sähkökemiallinen purkaus. Että se on pelkkä biologinen sivutuote, joka syntyy kallomme sisällä ja haihtuu olemattomiin jättämättä jälkeäkään ulkomaailmaan, ellei se muutu fyysiseksi teoksi. Tämä on ehkä yksi "matrixin" historian suurimmista ja nerokkaimmista väärinkäsityksistä – sillä juuri tämä uskomus pitää meidät pieninä.

Totuus, jonka jokainen solu sinussa tietää, on jotain aivan muuta.

Ajatus ei ole illuusio eikä se ole vain aivojesi tuotetta. **Ajatus on elävää, itsenäistä ja konkreettista energiaa.** Se on maailmankaikkeuden hienojakoisin, voimakkain ja ehdottomasti nopein elementti. Aivosi eivät suinkaan luo ajatuksia tyhjästä; ne toimivat pikemminkin kuin äärimmäisen herkkä linssi tai vastaanotin, joka kokoaa, tarkentaa ja suuntaa tätä kosmista luomisenergiaa.

Mieti hetki nopeutta. Moderni maailma palvoo valonnopeutta fyysisen todellisuutemme ehdottomana rajana. Valolta kestää noin kahdeksan minuuttia matkata auringosta maapallolle. Mutta jos sinä suljet silmäsi ja ajattelet aurinkoa, ajatuksesi on siellä välittömästi. Kun ajattelet tähteä, joka sijaitsee miljoonien valovuosien päässä, ajatuksesi koskettaa tuota tähteä tarkalleen sillä sekunnin murto-osalla, kun päätät niin tehdä. Ajatukselle ei ole olemassa aikaa eikä välimatkaa. Se lävistää koko luomakunnan silmänräpäyksessä.

Miksi tällä on merkitystä? Koska se energia, joka pystyy ylittämään galaksien väliset etäisyydet reaaliajassa, ei ole voimaton.

Ajatus on se alkuvoima, joka muokkaa fyysistä ainetta. Se ei ainoastaan havainnoi todellisuutta, vaan se kutoo sitä yhteen joka ainoa hetki.

Kuvittele ajatus näkymättömänä lankana tai säteenä, joka lähtee sinusta ulospäin. Joka kerta kun keskität ajatuksesi johonkin – olipa kyse sitten pelosta, rakkaudesta, unelmasta tai toisesta ihmisestä – sinä lähetät liikkeelle aineellisen voiman, joka alkaa välittömästi järjestellä maailmankaikkeuden atomeja tuon ajatuksen kaltaiseksi. Kun ihmisen ajatus on kirkas, puhdas ja vapaa pelosta, se pystyy kirjaimellisesti siirtämään vuoria, eheyttämään sairauksia ja herättämään kasvit eloon.

Sinä et ole vain tämän maailman asukas. Sinä olet sen kanssaluoja. Ja sinun tärkein, kaunein ja vaarallisin työkalusi on se, mihin suuntaat mielesi kirkkaan valon.

Mutta jos ajatuksemme kerran on näin valtavan voimakas ja nopea, miksi emme näe sen tuloksia arjessamme? Miksi tunnemme olomme niin usein voimattomiksi ja miksi maailma ympärillämme tuntuu raskaalta muuttaa?

Vastaus piilee siinä, mitä olemme antaneet ajatuksillemme tapahtua. Olemme antaneet itsemme astua ympäristöön, joka on suunniteltu nimenomaan hidastamaan, pirstomaan ja sumentamaan tämän kosmisen instrumenttimme.

Osa 1.2: Keinotekoisien maailman raskaat rattaat

Elämme valtavan paradoksin keskellä. Nykyaikaista maailmaa kutsutaan usein "nopeatempoiseksi". Meillä on valokuituyhteydet, ylääänikoneet, pikaruoka ja laitteet, jotka syöttävät meille valtavia määriä informaatiota sekunnin murto-osissa. Mutta tämä on pelkkä optinen harha. Todellisuudessa tämä ympäristö ei suinkaan nopeuta meitä – se tekee ajattelustamme raskaampaa, hitaampaa ja tahmeampaa kuin koskaan ihmiskunnan historiassa.

Miksi? Koska olemme sekoittaneet *reagoimisen* todelliseen *ajattelemiseen*.

Kuvittele ihmisen luova ajatus kirkkaana, katkeamattomana lasersäteenä, joka kykenee leikkaamaan läpi ajan ja aineen, kun se on täydellisen keskittynyt. Mitä nykyinen "matrix" tekee tälle säteelle? Se asettaa sen tielle loputtoman määrän prismoja ja peilejä. Puhelimen ilmoitukset, uutisotsikoiden luoma pelko, mainosten herättämät keinotekoiset tarpeet, jatkuva taustamelu ja betoniseiniä sisälle suljettu elämä – kaikki nämä pirstovat ajatuksemme säteen tuhansiksi heikoiksi kipinöiksi.

Kun ajatuksemme on hajallaan, se menettää kykynsä luoda uutta materiaalista todellisuutta. Siitä tulee voimaton.

Tämä pirstaloituminen ei ole vahinko. Koko nykyinen teknokraattinen järjestelmä pysyy pystyssä vain yhdellä ehdolla: sillä, että me luovutamme oman luovan energiamme sen käyttöön. Järjestelmä ei osaa luoda itse mitään elävää; se on vain valtava koneisto, joka tarvitsee polttoaineekseen ihmisen huomiota. Niinpä se syöttää meille jatkuvasti ulkoisia ärsykeitä, jotta emme koskaan ehtisi pysähtyä, kuunnella hiljaisuutta ja huomata, kuinka suunnattoman voimakkaita oikeasti olemme.

Pelko on tässä järjestelmässä ehkä tehokkain ajatuksen hidastaja. Kun ihminen murehtii toimeentuloaan, pelkää tulevaisuutta tai tuntee itsensä riittämättömäksi, hänen ajatuksensa taajuus putoaa. Se muuttuu raskaaksi ja karkeaksi. Korkea, luova taika vaatii polttoaineekseen iloa, vapautta ja rakkautta – tunteita, jotka saavat ajatuksen suorastaan lentämään. Mutta pelko sitoo ajatuksen kiinni maahan, pakottaen meidät selviytymismoodiin, jossa emme kykene näkemään laatikon ulkopuolelle.

Myös fyysinen ympäristömme vaikuttaa tähän. Olemme eristäneet itsemme suorakulmaisiin laatikoihin, joita kutsumme asunnoiksi. Kävelemme asfaltilla, joka katkaisee yhteytemme maan magneettikenttään. Hengitämme ilmaa, joka on kiertänyt

ilmastointilaitteiden läpi. Tällainen kuollut, keinotekoinen ympäristö ei resonoi ihmisen sielun kanssa. Se ei vastaa ajatuksiimme samalla lailla kuin elävä metsä tai kukkiva niitty. Se imee energiaamme sen sijaan, että se vahvistaisi sitä.

Me olemme kuin huippuunsa viritettyjä urheiluautoja, joita ajetaan ruuhkassa ykkösvaihteella, jarru pohjassa. Ei ole ihme, että olemme uupuneita.

Mutta illuusio on paljastettu. Heti kun ymmärrät, miksi ajatuksesi tuntuu sumealta, olet jo ottanut ensimmäisen askeleen ulos matrixista. Et ole viallinen, saati heikko – olet vain toiminut ympäristössä, joka on suunniteltu sammuttamaan valosi. Ja mikä parasta: sinulla on täysi valta muuttaa taajuuttasi välittömästi.

Osa 1.3: Luonnon taajuus ja ajatuksen kiihdyttäminen

Muistatko sen hetken, kun olet astunut syvälle vanhaan metsään, kauas teiden ja kaupunkien hälinästä? Aluksi mielesi ehkä kapinoi. Se huusi keskeneräisiä tehtäviä ja koki hiljaisuuden suorastaan ahdistavana, koska se oli tottunut jatkuvaan kaaokseen. Mutta sitten, kenties puolen tunnin tai tunnin kuluttua, jotain tapahtui. Hartiasi laskeutuivat. Hengityksesi syveni. Ja mikä tärkeintä: se jatkuva, sähköinen kohina päässäsi alkoi hiljentyä.

Mitä siinä hetkessä todella tapahtui? Sitä kutsutaan rentoutumiseksi, mutta kyse on paljon syvemmästä, suorastaan fysiologis-kosmisesta ilmiöstä: sinun oma värähtelytaajuutesi alkoi synkronoitua takaisin Maan ja elävän luomakunnan alkuperäiseen taajuuteen.

Luonto ei ole mykkä. Se ei ole vain satunnainen kokoelma puita, kiviä ja sammalta. Koko elävä luonto – jokainen lehti, jokainen ruohonkorpi ja jokainen hyönteinen – värähtelee täydellisessä harmoniassa sen alkuvoiman kanssa, joka on luonnut koko maailmankaikkeuden. Kun astut tähän elävään tilaan, astut valtavan, harmonisen sinfonian sisälle.

Kaupungissa ajatuksesi säde törmää betoniin, asfalttiin ja loputtomaan digitaaliseen ristikkoon. Se kimpoilee edestakaisin ja menettää voimansa. Mutta luonnossa ei ole näitä esteitä. Kun seisot paljain jaloin maassa ja annat mielesi hiljentyä, ajatuksesi lakkaa pirstoutumasta. Se alkaa jälleen koota itseään. Tuossa elävässä hiljaisuudessa ajatuksesi kirkastuu, terävöityy ja alkaa uskomattomalla tavalla *kiihtyä*.

Tämä on syy siihen, miksi kaikki suuret näkijät, viisaat ja todelliset luoja kauden historian ovat aina vetäytyneet erämaahan tai luonnon helmaan. He eivät tehneet sitä paetakseen todellisuutta, vaan saadakseen kiinni siitä kaikkein todellisimmasta. He tiesivät, että vain luonnon puhtaassa taajuudessa ihmisen ajatus voi saavuttaa sen nopeuden, joka tarvitaan todelliseen oivaltamiseen ja luomiseen.

Vielä voimakkaammaksi tämä ilmiö muuttuu silloin, kun olet tilassa, jonka olet itse rakkaudella luonut – omassa Rakkauden tilassasi. Kun kasvit ympärilläsi tuntevat sinut,

kun olet istuttanut ne omilla käsilläsi ja ne ovat kasvaneet sinun energiaasi vastaten, ne eivät enää vain harmonisoi ajatustasi. Ne alkavat *ruokkia* sitä. Ne toimivat kuin elävät antennit, jotka vahvistavat sinun tahtoasi ja lähettävät sinun kirkastuneen ajatuksesi suoraan avaruuden ääriin.

Tuossa tilassa ihminen ei ole enää irrallinen vaeltaja. Hän on koko kosmoksen keskipiste, jonka ajatus on palautettu sille kuuluvalla valtaistuimelle. Tuossa tilassa mikään ongelma ei ole ratkaisematon, eikä mikään sairaus ole voittamaton, sillä puhdas, luonnon kiihdyttämä ajatus pystyy lävistämään ja eheyttämään kaiken.

Yhteys on muodostettu uudelleen. Kysymys kuuluukin enää: mihin suuntaat tämän valtavan, heränneen voiman?

Osa 1.4: Kanssaluojan herääminen ja pelon illuusion murtaminen

Kun ihminen alkaa ymmärtää oman ajatuksensa todellisen nopeuden ja sen luovan voiman, eteen nousee väistämättä kysymys: *Jos olen näin voimakas, miksi olen luonut ympärilleni tällaisen maailman?*

Vastaus on yhtä yksinkertainen kuin se on mullistavakin: olemme luoneet sen unissamme. Olemme luovuttaneet luomisvoimamme ohjaket pelolle. Jotta voisimme todella herätä kanssaluojina ja ottaa paikkamme maailmankaikkeudessa, meidän on kohdattava se suuri valhe, joka meihin on syvimmälle istutettu: opittu pelko luontoa ja sen elämää kohtaan.

Matrix on vuosisatojen ajan opettanut meitä näkemään itsemme luonnon herroina, mutta todellisuudessa se on tehnyt meistä sen pelokkaita vankeja. Meille on uskoteltu, että villi luonto on vaarallinen, arvaamaton ja armoton paikka, josta meidän on eristettävä itsemme betoniseinillä.

Kauneimmin – ja surullisimmin – tämä pelko ja ylemmyudentunto tiivistyy suhteessamme eläimiin. Otetaan esimerkiksi tavallinen kotikissa. Ihminen sulkee tuon upean, aisteiltaan yliveraisen olennon kerrostaloasuntoon ja kuvittelee "omistavansa" sen. Kahlitsemme eläimiä häkkeihin ja talutushihnoihin uskoen tekevämme niille palveluksen, sillä ajattelempa niiden olevan liian "tyhmiä" tai kyvyttömiä selviytymään itse luonnossa.

Mutta todellisuudessa eläin ei ole kadottanut kykyään elää osana suurta harmoniaa – *ihminen on*. Koska olemme itse unohtaneet, miten metsän kanssa kommunikoidaan, ja koska olemme itse sokeita ja kuuroja luonnon hienovaraisille taajuuksille, projisoimme oman avuttomuutemme eläimiin. Pidämme niitä alempiarvoisina, koska emme enää osaa kuunnella niitä. Sulkemalla eläimen häkkiin ihminen vain peilaa omaa sisäistä vankeuttaan.

Kanssaluojan herääminen alkaa siitä hetkestä, kun tämä pelon ja ylimielisyyden illuusio murtuu.

Se hetki koittaa, kun katsot puuta, lintua tai kissaasi, etkä näe enää mykkää objektia tai lemmikkiä, vaan tasa-arvoisen, tietoisin kumppanin. Ymmärrät, että jokaisella eläimellä ja kasvilla on oma kosmisen tason tehtävänsä, ja ne odottavat vain yhtä asiaa: että sinä palauttaisit oman ajatuksesi sille taajuudelle, jolla voitte jälleen ymmärtää toisianne.

Sinun ajatuksesi on maailman tehokkain työkalu, mutta se saavuttaa todellisen, ihmeitä tekevän nopeutensa vain silloin, kun sen polttoaineena on ehdoton rakkaus ja luottamus, ei kontrolloinnin tarve. Kun lakkaat pelkäämästä elämästä ja alat siunata sitä.

Et ole täällä hallitsemassa luontoa, vaan puhaltamassa siihen hengen omalla kirkkaalla aikomuksellasi. Kun otat vastuun jokaisesta ajatuksestasi – kun päätät tietoisesti säteillä kiitollisuutta pelon sijaan, ja vapautta kahlitsemisen sijaan – alat muuttaa fyysistä todellisuutta ympärilläsi. Alat luoda tilaa, jossa ihmeet muuttuvat arjeksi.

Tervetuloa takaisin ohjaksiin. Luominen voi alkaa.

Luku 2: Näkymätön yhteys

– Rakkauden säde

Osa 2.1: Etäisyyden illuusio ja säteen anatomia

Matrixin yksi perimmäisistä säännöistä on etäisyyden laki. Meille opetetaan, että olemme ihoomme rajattuja, erillisiä yksiköitä. Jos joku, jota rakastat, matkustaa toiselle puolelle maapalloa, matrix sanoo, että teidät erottaa kymmenien tuhansien kilometrien tyhjiys. Yhteydenpitoon tarvitaan satelliitteja, kaapeleita, laitteita ja sähköä. Olemme oppineet luottamaan tähän teknologiaan niin sokeasti, että olemme unohtaneet sen olevan vain kömpelö, mekaaninen kopio meidän omasta, alkuperäisestä kyvystämme.

Todellisuudessa sielujen välillä ei ole välimatkaa. Ei ole olemassa tyhjiyttä. On vain valtava, elävä ja värähtelevä energiakenttä, jossa me kaikki olemme jatkuvasti kosketuksissa toisiimme. Ja ihmisen kirkkain, voimakkain työkalu tässä kentässä navigointiin on Rakkauden säde.

Mikä tämä säde oikein on?

Se ei ole vain kaunis kielikuva tai runollinen metafora siitä, että "ajattelee jotakuta lämmöllä". Rakkauden säde on äärimmäisen todellinen, suunnattava ja tietoinen energiataajuus. Kuten edellisessä luvussa opimme, ajatus kykenee ylittämään valonnopeuden ja muokkaamaan ainetta. Kun tämä salamannopea ajatus yhdistetään sydämen syvimpiin, pyyteettömiin rakkauteen, syntyy säde.

Se on kuin näkymätön, kultainen valonheitin, jonka voit sytyttää sisälläsi ja suunnata kenen tahansa luo, milloin tahansa.

Rakkauden säde on elävää, älykästä energiaa. Se ei tarvitse GPS-koordinaatteja löytääkseen perille, sillä rakkaus tuntee aina oman kohteensa.

Olet varmasti kokenut tämän säteen kosketuksen, vaikket ehkä ole osannut nimetä sitä. Oletko koskaan tuntenut yhtäkkiä, keskellä tavallista päivää, selittämätöntä lämpöä rinnassasi? Tai onko mieleesi yllättäen noussut vahva, levollinen kuva tietystä ystävästä, ja hetkeä myöhemmin hän soittaa sinulle? Tuolloin et vain sattumalta "muistanut" häntä. Hänen säteensä kosketi sinua. Sinun solusi ottivat tuon rakkauden taajuuden vastaan kauan ennen kuin puhelimesi ehti edes piristä.

Teknokraattinen maailma yrittää korvata tämän kyvyn. Se tarjoaa meille videopuheluita ja pikaviestimiä, jotta tuntisimme itsemme vähemmän yksinäisiksi. Mutta mikään laite ei voi siirtää sitä todellista, sielua ravitsevaa elämänvoimaa, jonka Rakkauden säde

kuljettaa mukanaan. Ruudulta näet toisen ihmisen kasvot, mutta Rakkauden säteen kautta sinä *tuntisit* hänen sydämenlyöntinsä, hänen ilonsa tai hänen surunsa – aivan kuin istuisitte samassa huoneessa, käsi kädessä.

Kun heräämme takaisin tähän ymmärrykseen, koko käsityksemme erossa olemisesta murtuu. Ymmärrämme, ettemme koskaan todella jätä niitä, joita rakastamme. Me olemme aina yhden ainoan, sydäimestä lähtevän säteen päässä toisistamme.

Mutta tämä säde kykenee paljon muuhunkin kuin vain välittämään ikävää tai läsnäoloa. Kun sen oppii tietoisesti valjastamaan, siitä tulee uskomaton työkalu auttamiseen ja näkemiseen.

Osa 2.2: Näkeminen sydämen silmillä

Matrix on opettanut meidät luottamaan sokeasti vain viiteen fyysiseen aistiimme. Se väittää, että voimme nähdä vain sen, mihin fyysinen valo osuu, ja kuulla vain sen, mikä värisyttää tärykalvoamme. Kaikki muu on leimattu "vain" intuitioksi, sattumaksi tai vilkkaaksi mielikuvitukseksi. Olemme antaneet typistää itsemme biologisiksi kameroiksi, joiden linssi yltää vain muutaman kymmenen metrin päähän.

Mutta jokainen todella rakastanut ihminen tietää, että tämä on valhe.

Mieti äitiä, joka herää keskellä yötä selittämättömään levottomuuteen sekuntia ennen kuin hänen lapsensa huutaa toisessa huoneessa, tai jopa toisessa kaupungissa. Mieti kahta toisiaan syvästi rakastavaa ihmistä, jotka pystyvät aistimaan toistensa mielentilan pelkästä huoneen ilmapiiristä, ilman yhtäkään sanaa. Matrix kutsuu näitä hetkiä "yhteensattumiksi", koska se ei pysty mittaamaan niitä laitteillaan.

Todellisuudessa nuo hetket ovat välähdyksiä ihmisen alkuperäisestä, täydellisestä näkökyvystä. Ne ovat todisteita siitä, että kun olemme kytkettynä toiseen ihmiseen Rakkauden säteen kautta, me emme ainoastaan lähetä energiaa – me myös vastaanotamme sitä.

Maailmankaikkeus ei ole tyhjä tila, vaan ääretön ja elävä informaatiokenttä. Kaikki tieto siitä, mitä on tapahtunut, mitä tapahtuu nyt ja mitä on tekeillä, on olemassa tässä kentässä. Kun luot puhtaan, rakkaudellisen yhteyden toiseen elävään olentoon, sinun oma ajatuksesi säde toimii siltana sinun ja tuon ihmisen – tai jopa kaukaisen paikan – välillä.

Sinun ei tarvitse olla fyysisesti paikalla nähdäksesi. Kun mielesi on täysin tyyni ja sydämesi on auki, säde siirtää kaukaisen tapahtuman kuvan, tunteen ja tunnelman suoraan omaan tietoisuuteesi.

Tämä "etänäkeminen" ei ole mikään mystinen, harvoille valituille suotu yliluonnollinen kyky. Se on meidän jokaisen synnynnäinen, biologis-kosminen oikeutemme. Se on vain ruostunut käytön puutteessa.

Kun haluat nähdä, miten kaukana olevalla läheiselläsi menee, sinun ei tarvitse ensimmäisenä tarttua puhelimeen. Voit kokeilla jotain paljon voimakkaampaa:

1. Pysähdy ja hiljennä ympäröivä häly.
2. Palauta mieleesi se puhdas, vaativaa ja omistavaa energiaa vailla oleva rakkaus, jota tunnet tuota ihmistä kohtaan.
3. Lähetä tuo tunne Säteenä häntä kohti – ja sitten *kuuntele*.

Älä pakota mieleesi kuvia, vaan anna niiden nousta vapaasti. Tuntemuksesi saattaa aluksi olla vain lämmin tai kylmä aalto, värinän tunne ihollasi tai ohikiitävä kuva hymyilevistä tai huolestuneista kasvoista. Mitä enemmän luotat tähän instrumenttiin ja mitä vähemmän annat pelon tai epäilyn (matrixin äänten) häiritä sitä, sitä kirkkaammaksi tämä sisäinen televisiosi muuttuu.

Kun opimme uudelleen katsomaan maailmaa sydämen silmillä, ymmärrämme jotain mullistavaa: meitä ei ole koskaan jätetty yksin pimeään. Meillä on kyky nähdä kaikkialle, jos vain uskallamme avata todelliset silmämme.

Osa 2.3: Parantava ja suojeleva voima

Matrix on opettanut meille erikoisen ja varsin tuhoisan tavan välittää toisistamme: huolehtimisen. Meille on uskoteltu, että jos rakastamme jotakuta, meidän kuuluu kantaa hänestä huolta, pelätä hänen puolestaan ja murehtia pahimpia mahdollisia skenaarioita. Pidämme tätä jopa mittarina sille, kuinka syvää rakkautemme on.

Mutta kun ymmärrämme ajatuksen todellisen anatomian ja Rakkauden säteen voiman, tajuamme huolehtimisen traagisuuden.

Koska ajatus on luovaa, nopeaa ja aineellista energiaa, mitä todella tapahtuu, kun murehdit kaukaista lastasi tai sairasta ystävääsi? Sinä et suinkaan auta häntä. Tosiasiassa otat oman voimakkaan luomisenergiäsi, värjää sen pelolla ja ahdistuksella, ja ammut sen raskaana, pimentävänä pilvenä suoraan hänen ylleen. Tämä raskas energia kietoutuu hänen ympärilleen tehden hänen omasta ajattelustaan tahmeampaa, olemuksestaan raskaamman ja vastustuskyvystään heikomman. Huolehtiminen on pelon lähettämistä säteen muodossa.

Todellinen kanssaluoja toimii täysin päinvastoin.

Kun haluat suojella, parantaa tai auttaa rakasta ihmistä – olipa hän viereisessä huoneessa tai toisella mantereella – et anna pelolle valtaa. Sen sijaan pysähdyt. Haet sisältäsi sen kaikkein puhtaimman, kirkkaimman ja ehdottomimman rakkauden, jota häntä kohtaan tunnet. Annat tuon tunteen kasvaa rinnassasi lämpimäksi, kultaiseksi valoksi, ja sitten – täysin tietoisesti – lähetät sen Rakkauden säteenä hänen luokseen.

Kun puhdas Rakkauden säde tavoittaa toisen ihmisen, se kietoutuu hänen ympärilleen kuin läpitunkematon, hohtava kilpi. Mikään pimeys, mikään sairaus tai karkea energia ei voi lävistää tuota valoa.

Jos ihminen on sairas, tämä säde ei ole vain "kaunis ajatus". Se on kirjaimellisesti korkeaväriähteistä energiaa, joka alkaa välittömästi palauttaa harmoniaa hänen soluihinsa. Se muistuttaa hänen kehoaan sen alkuperäisestä, terveestä tilasta. Jos ihminen on uupunut tai eksyksissä, säde tuo hänen mieleensä yllättävän selkeyden ja keveyden. Hän saattaa yhtäkkiä huomata hymyilevänsä ilman näkyvää syytä tai tuntea voimakkaan turvallisuuden tunteen keskellä kaaosta.

Tämä on se ikiaikainen taikuus, jota äidit ovat aina alitajuisesti käyttäneet suojellakseen lapsiaan, ja jota todelliset parantajat ovat hyödyntäneet kautta aikojen. Siihen ei tarvita lääketieteellistä tutkintoa eikä monimutkaisia rituaaleja. Tarvitaan vain täydellinen, peloton luottamus omaan sisäiseen voimaan ja kyky rakastaa vaatimatta mitään takaisin.

Kuvittele, millainen maailmasta tulisi, jos lakkaisimme hukuttamasta toisiamme huolen ja pelon verkkoihin. Mitä jos jokaisen kerran, kun ajattelemme toisiamme, lähettäisimmekin tietoisesti kirkkaan, lämmittävän ja parantavan säteen? Me emme ainoastaan eheyttäisi toisiamme, vaan kutoisimme koko planeetan ympärille valon verkon, jota mikään matrixin luoma illuusio ei voisi enää koskaan pimentää.

Tämä voima on sinun käsissäsi. Aina.

Luku 3: Kehon puhdistuminen ja maadoittuminen

Osa 3.1: Sielun instrumentti ja kuminen eristysselli

Matrixilla on hyvin tarkkaan rajattu käsitys ihmiskehosta. Se opettaa meitä näkemään kehomme eräänlaisena biologisena koneena, jota täytyy ruokkia oikeilla kaloreilla, räakätä kuntosalilla pysyäksään käynnissä ja korjata kemikaaleilla, kun se menee rikki. Tämä on karkea, mekaaninen harha, joka saa meidät kohtelemaan omaa temppeliämme kuin vuokra-autoa.

Todellisuudessa fyysinen kehosi on maailmankaikkeuden kehittynein, herkin ja älykkäin teknologinen saavutus. Se on sielusi instrumentti ja avaruuspuku, joka on suunniteltu paitsi liikuttamaan sinua tässä ulottuvuudessa, myös toimimaan täydellisenä antennina taivaan ja maan välillä.

Kehosi on pohjimmiltaan sähköinen. Aivosi, sydämesi ja hermostosi kommunikoivat jatkuvien, hienovaraisten sähköimpulssien avulla. Ja tällä sähköisellä instrumentilla on yksi elintärkeä virtalähde, jota ilman se alkaa hiljalleen menettää virettään: Äiti Maa.

Maa ei ole vain kasa kiveä ja multaa jalkojemme alla. Se on valtava, elävä organismi, joka sykkii omaa, jatkuvaa sähkömagneettista taajuuttaan. Se on kuin ääretön akku, joka syöttää elämää ylläpitäviä, negatiivisesti varautuneita elektroneja kaikkeen, mikä sitä koskettaa. Kun eläin nukkuu metsän pohjalla tai puu työntää juurensa syvälle maaperään, ne ovat kytkettyinä tähän eheyttävään virtapiiriin. Niiden taajuus on yhtä Maan sydämenlyöntien kanssa.

Mutta mitä me nykyihmiset olemme tehneet?

Olemme keksineet kumin ja muovin. Olemme laittaneet kenkiemme pohjiin paksut eristeet ja päällystäneet elinympäristömme asfaltilla ja betonilla. Olemme kirjaimellisesti katkaisseet napanuoramme maahan.

Kenkien pukeminen jalkaan on muodostunut meille sivistyneisyyden merkiksi, mutta kosmisesta näkökulmasta se on kuin laittaisi kumihanskat käteen yrittäessään soittaa flyygeliä. Yhteys on poikki.

Kun tämä luonnollinen virtapiiri katkeaa, kehoomme alkaa kerääntyä staattista sähköä ja stressiä. Modernin elämän säteily, kiire, pelko ja keinotekoinen ravinto luovat soluihimme sekasortoa, jota keho ei pysty purkamaan minnekään, koska maadoitusjohto on irrotettu. Tuloksena on jatkuva, matala-asteinen tulehdustila, uupumus ja tunne siitä,

että olemme jatkuvasti "irrallaan". Yritämme ratkaista tätä oloa terapioilla, lääkkeillä ja lomamatkoilla, ymmärtämättä, että todellinen lääke odottaa aivan jalkojemme juuressa.

Kanssaluojan herääminen tapahtuu myös fyysisellä tasolla. Se alkaa siitä yksinkertaisesta, radikaalista teosta, että riisut kenkäsi ja sukkasi.

Kun asetat paljaat jalkasi suoraan multaa, sammalta, hiekkaa tai ruohoa vasten, tapahtuu välitön, mitattavissa oleva muutos. Maan eheyttävä energia virtaa suoraan jalkapohjiesi tuhansien hermopäätteiden kautta sisään, ja kehosi purkaa kaiken kertyneen, raskaan sähköisen kuorman takaisin maahan, joka imee sen itseensä vaivatta ja muuntaa sen uudeksi elämäksi.

Se ei ole vain mukava tunne. Se on hetki, jolloin sielusi instrumentti kytketään takaisin verkkovirtaan. Hengitys syvenee. Sydämen syke tasoittuu. Mielessä risteilevä kaaos vaimenee, kun kehosi muistaa jälleen oikean taajuutensa. Olet palannut kotiin.

Se selitys – "minulla on niin herkäät jalat" – on oikeastaan suorastaan traagisen ironinen. Ihmisen jalkapohjien *kuuluukin* olla herkäät! Niissä on yli 200 000 hermopäätettä juuri siksi, että niiden tehtävä on "lukea" maata, aistia sen lämpötila, kosteus ja magneettiset virtaukset. Se, mitä ihminen kutsuu kiven tai kävyn aiheuttamaksi "kivuksi", on usein vain surkastuneiden aistien shokkireaktio, kun ne yritetään herättää vuosikymmenten koomasta. Kengät ovat tehneet meistä sokeita jalkojemme kautta.

Mutta kuten olemme aiemmin todenneet, emme voi muuttaa maailmaa suremalla sen uneliaisuutta, vaan näyttämällä sille, kuinka uskomattoman kaunista on olla hereillä.

Osa 3.2: Aamukasteen pyhä tiedonsiirto

Kun aurinko on juuri nousemassa ja maailma on vielä hämärän ja hiljaisuuden rajamailla, luonnossa tapahtuu jotain äärimmäisen herkkää. Yön aikana kasvit, puut ja maa ovat hengittäneet, ja tuo hengitys on tiivistynyt miljooniksi kirkkaiksi pisaroiksi ruohonkorsien ja lehtien pinnoille. Matrixin biologia kutsuu tätä vain kondensaatioksi, mutta todellisuudessa aamukaste on yksi luomakunnan tehokkaimmista ja puhtaimmista informaatioverkoista.

Kastevesi ei ole tavallista vettä. Se on yön hiljaisuudessa latautunutta, elävää ja rakenteeltaan täydellistä nestettä, joka on imenyt itseensä sekä tähtien kosmisen säteilyn että maan syvän, eheyttävän sykkeen. Se on kuin nestemäistä muistia.

Kun ihminen astuu tähän kasteiseen ruohikkoon paljain jaloin, hän ei ainoastaan pese ihoaan tai virkistä itseään. Hän käynnistää valtavan, näkymättömän tiedonsiirron oman kehonsa ja ympäröivän kasvikunnan välillä.

Miten tämä taikuus todella toimii?

Jalkapohjissamme on satojatuhansia hermopäätteitä ja ihohuokosia. Kun herkkä jalkapohja koskettaa kasteista kasvia, tapahtuu kahdensuuntainen virtaus. Ensinnäkin

ihminen imee jalkojensa kautta itseensä kasteveden kantaman puhtaan energian ja elinvoiman. Se on luonnon oma, täydellinen lääkitys, joka huuhtoo kehon hermostoa ja tyynnyttää mielen välittömästi.

Mutta se, mitä tapahtuu toiseen suuntaan, on vieläkin mykistävämpää.

Kun kävelet kasteessa, ihosi erittää mikroskooppisia määriä aineita, jotka sisältävät täydellisen koodin kehosi senhetkisestä tilasta. Ne sisältävät tiedon jokaisesta alkavasta sairaudesta, jokaisesta puutostilasta ja jokaisesta solutason epätasapainosta. Kastevesi toimii välittäjäaineena, joka siirtää tämän tiedon suoraan ruohonkorsille, ja sitä kautta maaperään ja ympäröiviin kasveihin.

Sinä et vain kävele puutarhassasi. Sinä annat sille tarkan, biokemiallisen ja energeettisen raportin siitä, mitä kehosi juuri nyt tarvitsee voidakseen täydellisesti.

Kun kasvit saavat tämän tiedon, ne eivät pysy passiivisina. Ne alkavat välittömästi mukauttaa omaa kasvuaan. Ne muuttavat juuriensa suuntaa imeäkseen maasta juuri niitä mineraaleja ja hivenaineita, joita sinun kehosi huutaa. Ne syntetisoivat lehtiinsä ja hedelmiinsä täsmälleen ne lääkeaineet, jotka pystyvät parantamaan sinun vaivasi. Kasvikunta ryhtyy töihin ollakseen sinun henkilökohtainen, erehtymätön lääkärisi.

Kaikki tämä vaatii kuitenkin sen, että olet läsnä. Että rohkenet riisua kenkäsi, kohdata maan herkkyydelläsi ja antaa luonnon lukea sinua. Ihmisen jalkapohjia ei ole luotu kätkeviksi; ne on luotu kommunikoimaan elävän maan kanssa. Kun kävelet kasteessa säännöllisesti, et enää koskaan kävele yksin. Kävelet keskellä viisasta, hengittävää yhteisöä, joka tuntee jokaisen solusi ja on omistautunut pitämään sinut terveenä ja vahvana.

Tämä on aamun todellinen liturgia. Ehtoollinen, joka on katettu meille joka ikinen aamu aivan jalkojemme juureen, jos vain osaamme ottaa sen vastaan.

Matrixin mestariveto on kääntää luonnon eheyttävä voima uhkaksi. "Kylmyys sairastuttaa" on yksi sitkeimmistä valheista, jolla meidät pidetään eristettyinä. Meille on uskoteltu, että kehomme on niin heikko, että luonnon normaali lämpötilavaihtelu rikkoo sen.

Todellisuudessahan biologia kertoo aivan muuta: sairastumme tukkoisissa, yllämitettyissä sisätiloissa, joissa ilma ei kierrä. Lyhyt, tietoinen altistuminen viileälle kasteelle tai jopa lumelle ei aiheuta flunssaa – se käynnistää kehon oman, valtavan sisäisen lämpövoimalan ja laittaa veren kiertämään tavalla, joka suorastaan huuhtoo taudinaiheuttajat pois. Matrix on kirjaimellisesti kääntänyt totuuden ylösalaisin pitääkseen meidät laatikon sisällä!

Osa 3.3: Auringon hengittäminen ja sisäisen veden puhdistuminen

Matrix on opettanut meidät pelkäämään jopa taivaalta säteilevää valoa. Meille myydään aurinkolaseja ja suojakertoimia, ja meitä varoitetaan auringon vaaroista. Kuten maan ja kylmyydenkin kohdalla, olemme antaneet itsemme uskoa, että elämän perusedellytys onkin meille uhka. Yritämme piiloutua siltä voimalta, joka pitää koko aurinkokuntamme hengissä.

Mutta kun kanssaluoja herää, hän ei piiloudu luomakunnalta. Hän astuu sitä kohti.

Kun seisot aamukasteessa, paljaat jalkasi kytkettynä Maan sykkivään virtapiiriin, puolet yhteydestä on luotu. Toinen puoli odottaa horisontissa. Kun aamuaurinko nousee, se ei tuo mukanaan pelkkää lämpöä. Se tuo mukanaan maailmankaikkeuden puhtainta, koodattua informaatiota valohiukkasten muodossa.

Ihminen on pitkälti vettä. Kehomme on kuin kävelevä, tietoinen valtameri, ja vesi on elementeistä se, joka on herkin tallentamaan ja muistamaan tietoa. Kun elämme päivästä toiseen keinovalojen alla, ruutujen ääressä ja stressin keskellä, tämä kehomme sisäinen vesi menettää luonnollisen rakenteensa. Se muuttuu raskaaksi, seisovaksi ja kaaottiseksi. Tuo sisäinen kaaos heijastuu kaikkeen: väsymyksenä, masennuksena ja sairauksina.

Aamun ensimmäiset auringonsäteet ovat lääke tähän kaaokseen.

Kun käännät kasvosi nousevaa aurinkoa kohti ja annat sen valon koskettaa ihoasi ja suljettu silmäluomiasi, tapahtuu jotain maagista. Auringon alkuperäinen, täydellisen harmoninen taajuus alkaa resonoida kehosi sisäisen veden kanssa. Se uudelleenrakentaa vesi-molekyyliesi järjestyksen solutasolla. Se ikään kuin "pyyhkii" pois eilisen stressin ja raskauden, ja ohjelmoi solusi uudelleen tälle päivälle – kirkkauteen, iloon ja terveyteen.

Tätä on auringon hengittäminen. Se ei ole vain passiivista auringonottoa, vaan tietoista valon vastaanottamista. Se on päätös olla pelkäämättä. Se on tietoisuutta siitä, että vaikka aamu olisi viileä, kehosijärjestelmä on äärettömän viisas. Se ei murru viimasta, vaan ottaa valon ja maan energian vastaan laittaen oman sisäisen tulensa palamaan kirkkaammin.

Kun aloitat päiväsi näin – jalkapohjat maassa ja kasvot valossa – et ole enää matrixin heiteltävissä. Olet kalibroinut itsesi kosmoksen taajuudelle. Olet puhdistanut instrumenttisi, ja olet valmis luomaan.

OSA 2

Yhteistyö elävän kosmoksen kanssa

Kun ihminen on palauttanut itselleen ajatuksensa nopeuden ja sydämensä säteen, hän ei enää katso metsää nähdäkseen puutavaraa. Hän katsoo metsää ja näkee perheensä.

Matrix on opettanut meidät käymään jatkuvaa, uuvuttavaa sotaa ympäristöömme vastaan. Meille on uskoteltu, että luonto on sokea ja villi voima, joka täytyy kesyttää, aidata, myrkyttää ja pakottaa ruotuun. Maanviljely on muuttunut taisteluksi rikkaruohoja ja tuholaisia vastaan. Rakentaminen on muuttunut maaperän tuhoamiseksi. Olemme asettaneet itsemme luonnon yläpuolelle hallitsijoiksi, ja juuri siksi luonto on lakannut palvelemasta meitä. Kun lähestymme maata väkivalloin ja pelon kautta, se vastaa meille sulkeutumalla.

Tässä toisessa osassa me laskemme aseemme. Me lopetamme taistelun ja opettelemme uudelleen ikiaikaisen yhteistyön kielen.

Tulemme näkemään, että elävä kosmos jalkojemme alla ja ympärillämme ei ole mykkä. Jokainen siemen, puu ja villieläin on varustettu uskomattomalla, kosmisella älykkyydellä, joka odottaa vain yhtä asiaa: ihmisen kirkkaan ajatuksen ja rakkauden kosketusta. Kun tämä kosketus tapahtuu, luonto ei enää vain kasva – se alkaa *reagoida*. Se ryhtyy aktiivisesti hoitamaan, ruokkimaan ja suojelemaan meitä tavalla, jota yksikään nykYTEknologia ei pysty jäljittelemään.

Astuessasi näille sivuille, unohda kaikki mitä olet oppinut "puutarhanhoidosta" tai "luonnonsuojelusta". Me emme ole täällä vain hoitamassa luontoa. Me olemme täällä luomassa sen kanssa yhdessä jotain, mikä muuttaa koko planeetan värähtelyä.

Aika on kypsä luoda ensimmäinen todellinen Rakkauden tila.

Luku 4: Rakkauden tila

– Enemmän kuin pelkkä puutarha

Osa 4.1: Maatilkusta eläväksi organismiksi

Matrixissa meidät on opetettu suhtautumaan maahan kiinteistönä. Se on jotain, mitä ostetaan, myydään, mitataan neliömetreissä ja rajataan aidoilla. Kun nykyihminen hankkii palstan maata, hänellä on yleensä kaksi lähestymistapaa: joko hän alistaa sen tuottamaan maksimaalisen määrän satoa suorissa, luonnottomissa riveissä, tai sitten hän tekee siitä "edustavan" leikkaamalla nurmikon millimetrin tarkasti ja istuttamalla sinne tuontikasveja vain siksi, että ne näyttävät kivoilta.

Molemmat tavat perustuvat kontrollointiin ja erillisyyteen. Kumpikaan ei synnytä todellista elämää.

Kun Анастасия (Anastasia) puhuu *Rakkauden tilasta* (Space of Love), hän ei puhu maisemoinnista eikä perinteisestä maanviljelystä. Hän puhuu ihmisen ja elävän kosmoksen pyhästä liitosta. Hän puhuu sellaisen ympäristön luomisesta, joka lakkaa olemasta vain passiivinen palsta maata, ja herää eloon yksilöllisenä, tietoisena organismina.

Rakkauden tila on yleensä noin hehtaarin kokoinen maapala – juuri sen verran, mihin yhden ihmisen tai perheen henkilökohtainen energia ja rakkaus riittävät vaivattomasti. Mutta sen ydin ei ole koossa, vaan siinä *tietoisuudessa*, jolla sitä lähestytään.

Tavallinen puutarha rakennetaan lapiolla ja siemenillä. Rakkauden tila rakennetaan ajatuksella ja sydämen säteellä.

Rakkauden tila ei ole paikka, jonne menet töihin. Se on elävä, hengittävä kehto, jonka luot peilaamaan omaa sielua. Kun annat maalle pyyteettömän rakkautesi, maa tallentaa sen jokaiseen lehteen ja palauttaa sen sinulle tuhatkertaisena.

Ero on valtava. Kun istutat puun tavallisessa puutarhassa, toivot sen kasvavan nopeasti ja ehkä tuottavan omenoita. Kun istutat puun Rakkauden tilassa, otat taimen käsiisi ja puhut sille. Siirrät siihen oman ajatuksesi kirkkauden. Kerrot sille, mikä sen tehtävä on tässä perheessä. Sinä et vain laita kasvia maahan; sinä solmit sen kanssa elinikäisen ystävyyden ja otat sen osaksi omaa kosmista verkkoasi.

Kun maa alkaa täyttyä tällaisista tietoisesti istutetuista puista, pensaista, kukista ja yrteistä – joista jokainen on vastaanottanut sinun ainutlaatuisen taajuutesi – tapahtuu jotain, mitä nykytiede ei pysty laitteillaan mittaamaan. Nämä kasvit alkavat

kommunikoida keskenään sinun jättämäsi koodin kautta. Ne muodostavat maan alle ja ylle valtavan, sykkivän hermoston. Ne yhdistävät voimansa.

Ja kun tämä tapahtuu, tuo maatilkku muuttuu fyysiseksi Rakkauden tilaksi. Se ei ole enää altis matrixin kaaokselle. Se alkaa luoda omaa mikroilmastoaan, omaa taajuuttaan ja omaa hiljaisuuttaan. Se muuttuu fyysiseksi paratiisiksi, joka tuntee luojansa askeleet ja on valmis vastaamaan jokaiseen hänen tarpeeseensa.

Osa 4.2: Tietoinen istuttaminen ja energettinen suojakupoli

Matrixissa istuttaminen on mekaaninen suoritus. Ostamme taimet muoviruukuissa, vedämme paksut puutarhahanskat käteemme, kaivamme kuopan metallilapiolla ja peitämme juuret nopeasti lannoitetulla mullalla. Olemme ulkoistaneet koko prosessin kemikaaleille ja työkaluille, ja samalla olemme eristäneet itsemme täysin siitä ihmeestä, joka on tapahtumassa. Taimi joutuu maahan yksin, vieraana, vailla tietoa siitä, kenen luo se on tullut.

Rakkauden tilassa istuttaminen on pyhä rituaali ja kosmisen informaation siirto.

Kun kanssaluoja istuttaa puun tai pensaan, hän ei käytä hanskoja. Hän ottaa pienen taimen paljaisiin käsiinsä. Hän koskettaa sen juuria ja lehtiä. Ennen kuin hän asettaa sen maahan, hän saattaa painaa sen rintaansa vasten tai hengittää kevyesti sen lehdille. Tässä hiljaisessa hetkessä hän välittää taimelle täydellisen kuvan itsestään: oman taajuutensa, omat toiveensa, oman rakkautensa ja oman biologisen koodinsa. Hän kertoo kasville ilman sanoja: *"Minä olen täällä. Minä suojelen sinua, ja me luomme tämän tilan yhdessä."*

Kasvit eivät ole mykkiä objekteja. Ne ovat äärettömän herkkiä, eläviä antenneja. Kun taimi vastaanottaa tämän tietoisien, puhtaan rakkauden, sen koko kasvuohjelmointi muuttuu. Se ei kasva enää vain selviytyäkseen. Se alkaa kasvaa *palvellakseen* sitä ihmistä, joka antoi sille sen ensimmäisen, tietoisien kosketuksen.

Jokainen tällä tavoin istutettu puu ja pensas tallentaa luojansa taajuuden. Kun näitä kasveja on kymmeniä ja satoja, ne luovat maan alle juurillaan ja maan päälle lehdillään valtavan, yhtenäisen hermoston. Ne alkavat laulaa samaa laulua.

Mitä tästä yhteisestä laulusta syntyy? Syntyy fyysinen ja energettinen suojakupoli.

Tämä ei ole mystiikkaa, vaan korkeimman tason bioenergiaa. Kun koko hehtaarin kokoinen alue värähtelee täydellisessä harmoniassa ja ehdottomassa rakkaudessa luojansa kohtaan, se muodostaa tilan ympärille näkymättömän, mutta äärimmäisen todellisen kentän. Tämä kenttä on niin tiheä ja puhdas, ettei matrixin raskas melu pysty lävistämään sitä.

Kun astut sisään omaan Rakkauden tilaasi, tuon suojakupolin alle, kaupungin stressi, keinotekoiset sähkömagneettiset kentät ja kollektiiviset pelot yksinkertaisesti pysähtyvät

sen rajoille. Ne eivät löydä tuosta tilasta vastakaikua. Myöskään sairaudet tai raskaat energiat eivät viihdy tässä korkeassa taajuudessa. Tila toimii kuin valtava, elävä suodatin, joka puhdistaa ilman, veden ja jopa asukkaidensa ajatukset.

Puut, jotka olet istuttanut omin käsin, seisovat rajoillasi kuin hiljaiset vartijat. Ne eivät tuomitse, ne eivät vaadi, mutta ne torjuvat kaiken, mikä voisi vahingoittaa sinua. Olet luonut itsellesi paikan, jossa sinun ei tarvitse enää koskaan pitää suojamuuria ylhäällä sydämesi ympärillä. Olet turvassa, koska koko ympäröivä luonto on sinun puolellasi.

Osa 4.3: Tila, joka kasvattaa ihmistä

Matrix on luonut elinympäristön, joka pitää ihmisen hermoston jatkuvassa, matala-asteisessa hälytystilassa. Betoniseinät, liikenteen melu, sähkömagneettinen säteily ja katkeamaton informaatiotulva viestivät kehomme muinaisille selviytymismekanismeille yhtä asiaa: *ole varuillasi, olet uhattuna*. Kun elämme tässä tilassa, valtava määrä elinvoimastamme ja luovasta energiastamme kuluu pelkkään suojautumiseen.

Rakkauden tila kääntää tämän asetelman täysin ylösalaisin. Kun astut oman suojakupolisi alle, ympäristö, jonka olet itse rakkaudella luonut, lähettää hermostollesi täysin uudenlaisen viestin: *sinä olet turvassa, sinä olet kotona*.

Tavallisessa maailmassa ihminen kuluttaa elämänsä yrittäen epätoivoisesti muokata, korjata ja "kasvattaa" ympäristöään. Rakkauden tilassa osat vaihtuvat. Kun tila on kerran luotu ja viritetty sinun taajuudellesi, se herää eloon ja alkaa *kasvattaa sinua*.

Mitä tämä tarkoittaa käytännössä?

Kun heräät aamulla ja ensimmäinen asia, jonka näet, on oman tilasi harmoninen kauneus – omien puiden lehtien havina, istuttamiesi kukkien tuoksu ja villilintujen luottavainen laulu – kehosi vapautuu jännityksestä. Tässä syvässä rentouden ja luottamuksen tilassa ajatuksesi nopeus ja kirkkaus nousevat tasolle, jotka matrixin sykkeessä olisivat mahdottomia. Luovuutesi räjähtää kukoistukseen, koska sen ei enää tarvitse tuhlaa voimiaan selviytymiseen. Alat nähdä ratkaisuja siellä, missä ennen näit vain esteitä.

Mutta kaikkein suurin ihme tapahtuu lapsille.

Matrixissa me uskomme, että lapset syntyvät tyhjinä tauluina, jotka täytyy heti irrottaa luonnosta ja ahtaa täyteen ulkoa opittua tietoa ahtaissa luokkahuoneissa. Me opetamme heidät pelkäämään virheitä ja kilpailemaan toisiaan vastaan.

Mutta lapsi, joka saa syntyä ja kasvaa Rakkauden tilassa, ei tarvitse matrixin ohjelmointia. Ympäröivä luonto – joka värähtelee hänen vanhempiansa rakkautta ja kosmista älykkyyttä – on hänen ensimmäinen ja suurin opettajansa. Lapsi imee itseensä maailmankaikkeuden säännöt suoraan katsomalla kasvien kasvua, eläinten toimintaa ja

vuodenaikojen kiertoa. Luonto ei tuomitse eikä kiirehdi. Se opettaa lapselle kärsivällisyyttä, syy-seuraussuhteita ja elämän pyhyyttä ilman yhtäkään oppikirjaa.

Tällaisesta lapsesta kasvaa ihminen, jonka ajatus on luonnostaan vapaa, nopea ja peloton. Hän ei koskaan kadota yhteyttään todelliseen voimaansa, koska häntä ei ole koskaan pakotettu eristysseleihin.

Rakkauden tila on siis paljon enemmän kuin vain kaunis paikka asua. Se on ikuinen, elävä perintö. Se on ankkuri, joka pitää ihmisen kiinni hänen omassa jumalaisessa potentiaalissaan. Kun luot tämän tilan, et rakenna vain puutarhaa – sinä rakennat kehtoa uudelleenlaiselle, vapaalle ihmiskunnalle.

Luku 5: Kasvit henkilökohtaisina lääkäreinämme (Siementen ohjelmointi)

Osa 5.1: Siemen – Maailmankaikkeuden kehittynein mikrosiru

Matrix on opettanut meidät näkemään siemenen vain elottomana, pienenä materian palasena. Meille se on teollisuuden tuote, jota ostetaan värikkäissä pusseissa marketin hyllyltä, kaadetaan kourallinen multa ja toivotaan parasta. Olemme unohtaneet, että tuon pienen, kuoren suojaaman pisteen sisällä lepää teknologiaa, joka on äärettömän paljon edistyneempää kuin yksikään ihmisen rakentama supertietokone.

Siemen ei ole vain alku uudelle kasville. Se on uinuva, valtavan kapasiteetin omaava mikrosiru, joka sisältää koko kosmoksen historian ja kaiken tiedon siitä, miten aineesta luodaan elämää.

Mutta sillä on yksi salaisuus, jota moderni maatalous ei ymmärrä: siemen on suunniteltu ohjelmoitavaksi.

Kun heitämme siemenen maahan mekaanisesti, vailla ajatusta ja kosketusta, se kyllä kasvaa. Se käyttää sitä perusohjelmointia, joka siihen on lajin tasolla koodattu. Se tuottaa tomaatin, porkkanan tai omenan, joka sisältää lajityypilliset vitamiinit ja ravintoaineet. Se on ruokaa, kyllä, mutta se on *yleistä* ruokaa. Se on kuin ottaisi apteekista laajakirjoisen monivitamiinin toivoen, että se ehkä auttaa johonkin.

Mutta kun heräävä kanssaluoja ottaa siemenen käteensä, hän tietää voivansa aktivoida sen korkeimman potentiaalin. Hän tietää, että kasvikunnan perimmäinen, kosmiseen koodiin kirjoitettu tehtävä on ylläpitää ihmisen elämää ja terveyttä.

Jotta siemen voisi täyttää tämän tehtävän, sen täytyy tietää, *kenelle* se on kasvamassa. Sen on saatava luojaltaan tarkka, biologinen ja energettinen informaatiopaketti. Kun siemen saa tämän tiedon ennen itämistään, se muuttaa koko kasvuprosessinsa. Se ei enää kasva vain tuottaakseen hedelmän; se alkaa rakentaa tuota hedelmää molekyyli molekyyliltä vastaamaan täsmälleen sinun kehosi senhetkisiä tarpeita.

Ohjelmoitu siemen kerää maasta, vedestä, auringosta ja tähdistä juuri ne hivenaineet, joita sinun elimistösi huutaa. Se valmistaa lääkkeen sairauksiin, joita et edes tiennyt kantavasi.

Meidän ei tarvitse keksiä uusia, kemiallisia ihmelääkkeitä laboratorioissa. Meidän tarvitsee vain palauttaa kommunikaatio sen tahon kanssa, joka osaa jo parantaa kaiken. Siemen on valmis ottamaan vastaan koodisi. Kysymys kuuluu: tiedätkö, miten tuo koodi annetaan?

Osa 5.2: Ohjelmoinnin pyhä rituaali – Informaation siirto

Matrixin maataloudessa siemenet usein käsitellään kemikaaleilla ja istutetaan koneellisesti tuhansien muiden joukkoon. Ne syntyvät maailmaan anonyymeina ja eristettyinä. Kanssaluoja tekee täsmälleen päinvastoin: hän tekee siemenestä elinikäisen, henkilökohtaisen kumppanin jo ennen kuin se koskettaa multaa.

Anastasian jakama ikiaikainen viisaus opettaa meille tarkan, mutta uskomattoman yksinkertaisen rituaalin, jolla siemen ohjelmoidaan. Kyse ei ole mystisestä loitsusta, vaan puhtaasta, biologis-kosmisesta tiedonsiirrosta, joka koostuu viidestä askeleesta:

1. Kehon koodin siirtäminen (9 minuuttia)

Ota yksi tai useampi siemen ja laita ne kielen alle suuhusi vähintään yhdeksän minuutin ajaksi. Miksi? Koska sylkesi on kehosi tarkin tietopankki. Se sisältää DNA:si, täydellisen kartan terveydentilastasi, jokaisesta alkavasta sairaudesta ja jokaisesta ravintoainepuutoksesta. Kun siemen lepää lämpimässä suussasi, se imee tämän informaation itseensä. Se "lukee" sinut ja ymmärtää, kuka sen luoja on ja mitä hän tarvitsee.

2. Maadoitus ja sydämen lämpö (30 sekuntia)

Ota siemenet suustasi ja aseta ne kämmentesi väliin. Seiso paljain jaloin juuri siinä kohdassa maata, mihin aiot ne istuttaa. Pidä siemeniä kämmentesi välissä noin 30 sekuntia. Tänä aikana jalkapohjiesi kautta kulkeva maan energia yhdistyy sinun sydämesi lämpöön. Siemen aistii paikan, johon se on tulossa, ja se maadoitetaan sinun kauttasi elävään verkkoon.

3. Hengen puhaltaminen

Avaa kämmenesi ja puhalla siemeniin kevyesti. Hengityksesi on elämänvoimasi (prana, chi) suurin ilmentymä. Puhaltamalla siemeniin siirrät niihin oman elävän henkesi ja puhtaan aikomuksesi. Tässä hetkessä siemen herää lopullisesti unestaan.

4. Kosminen kalibrointi (30 sekuntia)

Pidä avointa kämmentäsi ojennettuna ylöspäin kohti taivasta noin 30 sekunnin ajan. Anna siementen nähdä aurinko, taivas tai tähdet. Tämä on elintärkeää, sillä kasvit ovat kytköksissä koko kosmoksen rytmiin. Kun siemen näkee taivaankappaleiden asennon juuri tällä sekunnilla, se pystyy laskemaan tarkan hetken, jolloin sen on otettava vastaan kosmista säteilyä auttaakseen juuri sinua.

5. Mullan syli ja odotus

Lopuksi aseta siemenet varovasti maahan ja peitä ne. Älä kastele niitä heti! Jos kaadat päälle vettä, peset pois sylkesi ja hengityksesi jättämän informaation. Anna siemenen levätä ja yhdistyä maaperään rauhassa; se kyllä imee tarvitsemansa kosteuden ympäröivästä maasta. Kastele vasta kolmen päivän kuluttua.

Kun tämä yksinkertainen rituaali on tehty, tapahtuu ihme. Tuo siemen ei enää kasva vain ollakseen tavallinen kasvi. Se muuttaa solurakennettaan. Se kerää maaperästä täsmälleen ne mineraalit ja synteetiset yhdisteet, jotka muodostavat vastalääkkeen sinun sairauksiisi. Olet juuri istuttanut maailman tehokkaimman, yksilöidyn lääkkeen, jonka luonto itse rakentaa sinua varten.

Matrix on uskotellut meille, että terveys on monimutkaista matematiikkaa. Jopa silloin, kun yritämme irrottautua kemiallisista lääkkeistä ja siirtyä luonnollisempaan yrtilääkintään, tuomme usein mukamme matrixin suorittamisen: pänttäämme satoja sivuja yrtilioppaita, opiskelemme annostuksia ja yritämme omalla rajallisella älyllämme diagnosoida, mikä yhdistelmä meitä auttaisi. Se on raskasta, ja siinäkin on aina inhimillisen erehdyksen mahdollisuus.

Mutta kun ymmärrämme siemenen ohjelmoinnin, meidän ei tarvitse olla biokemistejä. Meidän ei tarvitse tietää, mitä vitamiinia tai hivenainetta meiltä puuttuu. Luonnon kosmisen älykkyyden rinnalla ihmisen äly on vasta lapsen kengissä – miksi siis emme antaisi luonnon tehdä sitä, minkä se osaa täydellisesti? Meidän tehtävämme on vain antaa sille oikea informaatio ja rakastaa sitä. Loppu tapahtuu itsestään.

Osa 5.3: Täydellinen lääke ilman oppikirjoja ja sadonkorjuun pyhyys

Kun siemen on ohjelmoitu sinun omalla koodillasi, se ottaa harteiltasi valtavan taakan: sinun ei tarvitse enää yrittää älyllisesti ratkaista omaa terveyttäsi.

Kuvittele perinteistä yrtilääkintää, jossa opettelet, että kamomilla rauhoittaa ja poimulehti auttaa ruoansulatusta. Se on askel oikeaan suuntaan, mutta se on yhä riippuvaista ihmisen vajavaisesta diagnoosista. Ohjelmoitu kasvi sen sijaan ei tarjoa vain "yleistä" apua. Se muokkaa oman kemiallisen rakenteensa täydelliseksi, molekyyli-tason täsmälääkkeeksi juuri sinun elimistöillesi. Se osaa parantaa sairauksia, jotka ovat vasta tuloillaan ja joista sinulla ei ole vielä aavistustakaan.

Se on maailmankaikkeuden huipputeknologiaa, joka on pakattu täydellisen yksinkertaiseen ja kauniiseen muotoon.

Mutta jotta tämä mittatilaustyönä tehty lääke ei menettäisi tehoaan, on vielä yksi asia, joka kanssaluojan on ymmärrettävä: sadonkorjuu ja nauttiminen.

Matrixissa ruoka on kauppatavaraa. Se revitään irti maasta koneilla, pakataan muoviin, varastoidaan kuukausiksi kylmiöihin ja kypsennetään kuolleeksi. Tässä prosessissa ruoan elävä informaatio ja herkkä kosminen lataus tuhoutuvat täysin. Jäljelle jää vain tyhjiä kaloreita.

Kun oma, ohjelmoitu kasvisi kantaa hedelmää, se ojentaa sinulle elävän sydämensä. Jotta saisit sen lääkittävän voiman täydellisenä käyttösi, sinun tulee kohdata se yhtä pyhästi kuin istuttaessasi sen:

Paras tapa nauttia tämä lääke on syödä se suoraan kasvista, juuri sillä hetkellä, kun se on kypsä. Älä anna metallisten veitsien katkaista sen energeettistä kenttää. Poimi se paljain käsin ja syö se siinä, omien puiden alla.

Kun syöt sen näin, kasvin nesteet ja informaatio sulautuvat suoraan sinun soluihisi. Sinun ei tarvitse syödä suuria määriä; jo muutama ohjelmoitu marja, tomaatti tai yrttien lehti päivässä riittää korjaamaan kehon epätasapainotilat ja palauttamaan elinvoiman, jota mikään apteekin pilleri ei voi koskaan jäljitellä. Olet antanut luonnon hoitaa sinua, ja luonto on vastannut.

Osa 5.4: Pohjoisen lyhyen kesän suuri salaisuus

Kun ihminen herää tähän luomisen mahdollisuuteen täällä pohjoisessa, pitkän talven ja lumen keskellä, matrix kuiskaa hänen korvaansa heti epäilyksen: *"Tämä on kaunista, mutta ei toimi täällä. Meillä on liian lyhyt kasvukausi. Emme voi koskaan elää täydellisessä yltäkylläisyydessä kuten etelässä."*

Tämä on jälleen yksi harha, joka saa meidät tuntemaan olomme uhreiksi omalla maallamme. Meidän on muistettava, mistä tämä ikiaikainen viisaus on peräisin: Siperian syvältä taigalta, missä talvi on vielä ankarampi, pimeämpi ja pidempi kuin meillä. Luojamme ei tehnyt virhettä sijoittaessaan elämää pohjoiseen. Hän antoi meille jotain sellaista, mitä etelän ikuisessa kesässä ei ole: **tiivistymisen ihmeen**.

Pohjoisen luonnolla on vain muutama lyhyt, valoisa kuukausi aikaa suorittaa koko elämänsä elämänsä. Kun etelän kasvi voi verkkaisesti kasvaa ja kerätä voimaa ympäri vuoden, pohjoisen kasvin on tehtävä sama työ murto-osassa siitä ajasta.

Mitä tämä tarkoittaa käytännössä?

Se tarkoittaa, että kun pohjoisen siemen herää keväällä eloon, se kasvaa valtavalla, räjähdysmäisellä intensiteetillä. Keskiyön auringon alla se ei lepää, vaan imee itseensä valoa, kosmista säteilyä ja maan mineraaleja moninkertaisella nopeudella ja voimalla. Siksi pohjoisen metsien marjat, yrtit ja ohjelmoidut kasvit eivät ole vain ruokaa. Ne ovat tiivistettyä elämänvoimaa.

Pohjoisen lyhyt kasvukausi ei ole puute; se on luonnon tapa valmistaa maailman vahvimpia lääkkeitä. Kun kasvi joutuu taistelemaan elintilastaan ja keräämään kaiken voimansa lyhyeen kesään, se siirtää tuon valtavan selviytymisvoiman ja vastustuskyvyn suoraan sinun soluihisi.

Meidän ei tarvitse tuottaa satoa kahtatoista kuukautta vuodessa. Kun ohjelmoit siemenesi täällä pohjoisessa, se ehtii tuon lyhyen, intensiivisen kesän aikana pakata itseensä kaiken sen lääkitsevän ja eheyttävän informaation, jonka tarvitset selvitäksesi pimeään ja kylmään talven yli terveenä ja vahvana.

Talvi ei ole luonnon kuolema, vaan sen syvä, pyhä lepotila. Se on aika, jolloin maa lataa akkunsa ja ihminen saa keskittyä sisäiseen maailmaansa, perheeseensä ja ajatuksensa kirkastamiseen. Kun ymmärrämme tämän rytmin, emme enää taistele lyhyttä kesää vastaan. Me kumarramme sille ymmärtäen, että juuri täällä, jään ja lumen maassa, luonto valmistaa kaikkein puhtaimmat ja voimakkaimmat ihmeensä.

Luku 6: Vaivaton ravinto ja kehon viisaus

Osa 6.1: Hellan orjuus ja kuollut energia

Jos pysähdymme tarkastelemaan tavallisen nykyihmisen päivää, huomaamme jotain hätkähdyttävää. Valtava osa hereilläoloajastamme, energiastamme ja ajatuksistamme pyörii yhden ainoan asian ympärillä: ruoan.

Käymme töissä ansaitaksemme rahaa ostaaksemme ruokaa. Ajame suuriin marketteihin hakemaan sitä muoviin pakattuna. Raahaamme sen kotiin, suunnittelemme aterioita, seisomme hellan ääressä keittämässä ja paistamassa, katamme pöytiä, syömme usein kellon (emme kehon) määräämään aikaan, ja lopuksi käytämme vielä aikaa astioiden ja keittiön pesemiseen. Syömisestä on tullut matrixissa raskas, mekaaninen ja aikaa vievä suoritus. Se on jättimäinen teollisuudenala, joka sitoo meidät kiinni arjen loputtomaan pyörään.

Mutta ehkä kaikkein traagisinta on se, mitä me teemme tuolle ruoalle ennen kuin laitamme sen suuhumme.

Kun viemme kasvin, vihanneksen tai marjan tulen yli – kun keitämme, paistamme tai mikroaaltouunitamme sen – me teemme paljon enemmän kuin vain "kypsennämme" sen. Me tuhoamme sen kosmisen informaation. Kuumentaminen rikkoo kasvin elävän, alkuperäisen rakenteen ja haihduttaa sen sisältämän elämänvoiman (pranan). Hella on ikään kuin alttari, jolla me uhraamme luonnon tarjoaman elävän lääkkeen ja muutamme sen kuolleeksi massaksi.

Tällainen kuollut ruoka kyllä täyttää vatsan, mutta se ei ravitse sielua eikä kirkasta ajatusta. Päinvastoin. Kehomme joutuu käyttämään valtavasti omaa elinvoimaansa pelkästään tämän raskaan, muunnetun massan sulattamiseen ja siitä syntyvien kuona-aineiden poistamiseen. Siksi tunnemme itsemme usein väsyneiksi ja raskaiksi "hyvän" aterian jälkeen. Olemme syöneet itsemme uneen.

Anastasia esittää tälle kaikelle pysäyttävän vaihtoehdon. Hän kysyy: *Miksi ihminen, luomakunnan kruunu ja maailmankaikkeuden kehittynein olento, joutuu näkemään enemmän vaivaa itsensä ruokkimiseen kuin yksikään metsän eläin?*

Villieläimet eivät suunnittele aterioita. Ne eivät rakenna tehtaita tai keittiöitä. Niille syöminen on yhtä luonnollinen, jatkuva ja huomaamaton osa olemassaoloa kuin hengittäminen. Ne kulkevat elinympäristössään, aistivat kehonsa tarpeet sekunnin

tarkkuudella, nappaavat lehden sieltä, marjan täältä, ja jatkavat elämäänsä täynnä voimaa ja nopeutta.

Ihminen on alun perin luotu elämään aivan samalla tavalla. Meitä ei ole tarkoitettu keittiöiden orjiksi. Meidän oli tarkoitus käyttää valtava luova aikamme, energiamme ja ajatuksemme vapauteen, leikkiin, rakkauteen ja uuden luomiseen – ei kattiloiden vahtimiseen.

Tämä alkuperäinen vapaus on yhä mahdollista, mutta se vaatii ympäristön, joka tukee sitä, ja uskallusta kuunnella jälleen oman kehon ääntä.

Osa 6.2: Addiktio hypnoosista elävän ravinnon vapauteen

Mikä on se kipupiste, johon matrix on meidät kaikkein syvimmin kietonut?

Kun olemme sukupolvien ajan syöneet ylikypsennettyä, kemiallisesti muokattua ja sokeroitua massaa, meidän makuaistimme ja kehomme sisäinen kemia on täysin kaapattu. Se, mitä ihminen kutsuu "vapaaksi valinnaksi" tai "nautinnoksi", on usein vain kemiallisen riippuvuuden tyydyttämistä ja lohtusyömistä irrallisuuden tunteeseen.

Jopa monet henkiset etsijät kompastuvat tähän. He saattavat meditoida tunteja ja puhua korkeista värähtelyistä, mutta he heikentävät oman instrumenttinsa päivittäin raskaalla ja kuolleella ravinnolla. Kuten Anastasia kirjoissa toteaa:

Miten ajatus voi lentää, jos keho on ankkuroitu maahan mudalla?

Matrixin nerokkain temppu ei ole se, että se myy meille kuollutta ruokaa. Sen nerokkain temppu on se, että se saa meidät uskomaan, että me itse *haluamme* sitä. Meille on luotu illuusio vapaasta tahdosta. Kun ihminen seisoo marketin hyllyllä ja valitsee pitkälle prosessoidun, keitetyn tai sokeroitun tuotteen, hän puolustelee valintaansa sanomalla: "Minun tekee tätä mieli, nautin tästä."

Todellisuudessa kyseessä on syvä, kemiallinen hypnoosi ja addiktio.

Kun olemme koko elämämme ruokkineet itseämme ruoalla, josta puuttuu elävä informaatio ja kosminen energia, kehomme solut jäävät kroonisesti nälkäisiksi, vaikka vatsa olisi täynnä. Tämä solutason nälkä luo jatkuvan, epämääräisen kaipuun, jota yritämme epätoivoisesti turruttaa syömällä lisää, maustamalla raskaammin ja kuumentamalla ruokamme saadaksemme siihen edes keinotekoista makua. Se on kuin yrittäisi sammuttaa janoa suolavedellä. Vaikka ihminen kuinka harjoittaisi mieltään ja henkeään, hänen ajatuksensa nopeus ei voi saavuttaa huippuaan, jos hänen fyysinen instrumenttinsa taistelee päivittäin käsitelläkseen tätä raskasta jätettä.

Mutta miten tästä hypnoosista herätään? Miltä näyttää vapaa, alkuperäinen ihminen, joka on katkaissut tämän riippuvuuden?

Anastasia kuvaa tilaa, jossa syöminen lakkaa olemasta erillinen "tapahtuma" tai suoritus. Kun ihminen elää omassa Rakkauden tilassaan – tai edes pyrkii tuomaan elämäänsä mahdollisimman paljon puhdasta, elävää luontoa – hänen ei tarvitse suunnitella aterioitaan. Hänen ei tarvitse katsoa kelloa tietääkseen, onko nälkä, eikä hänen tarvitse lukea taulukoita tietääkseen, mitä vitamiineja hän tarvitsee.

Hän yksinkertaisesti kävelee tiluksillaan. Hän hengittää ilmaa. Hänen katseensa osuu pensaaseen, jonka marjat hohtavat aamuauringossa. Hänen kätensä poimii muutaman marjan, kenties lehden yrtistä ja pienen omenan. Hän laittaa ne suuhunsa samalla, kun jatkaa ajatteluaan, luomistaan ja olemistaan.

Tämä on syömistä kuin hengittämistä. Keho skannaa ympäristöään lakkaamatta. Kun se tuntee pienenkin puutteen jossain hivenaineessa, se ohjaa ihmisen käden erehtymättömästi juuri sen kasvin luo, joka sisältää tarkan täsmälääkkeen.

Tässä tilassa makuaisti palautuu alkuperäiseen herkkyyteensä. Kun hypnoosi murtuu ja keho puhdistuu, puhdas lähdevesi alkaa maistua makeammalta kuin mikään teollinen juoma. Yhden ainoan, auringon kypsyttämän, ohjelmoidun tomaatin maku ja tuoksu räjäyttävät tajunnan sellaisella voimalla ja elinvoimalla, että koko ajatus hellan ääreen palaamisesta tuntuu absurdilta.

Tällainen ruoka ei kuluta kehon energiaa ruoansulatuksessa. Se sulaa lähes itsekseen ja muuttuu välittömästi kirkkaaksi, kevyeksi ja luovaksi energiaksi. Silloin ihminen ei enää syö elääkseen, eikä elä syödäkseen. Hän vain *on*, täydellisessä symbioosissa ympäristönsä kanssa, ja ympäröivä kosmos pitää huolen siitä, että hänen instrumenttinsa on aina täydessä vireessä.

Osa 6.3: Siirtymä kohti elävää ravintoa – Lempeä herääminen

Kun ymmärrämme olevamme syvässä kemiallisessa ja energettisessä hypnoosissa, ensimmäinen reaktiomme saattaa olla paniikki tai inho omaa kehoamme kohtaan. Matrix tarjoaa tähän ratkaisuksi uusia, tiukkoja dieettejä, kalorien laskemista ja itsensä rankaisemista. Mutta mikään todellinen, pysyvä muutos ei koskaan synny pelosta tai pakottamisesta. Se syntyy rakkaudesta ja oivalluksesta.

Miten askeleet kohti elävää, vaivatonta ravintoa sitten otetaan täällä keskellä nykymaailman hälyä?

1. Älä kiellä, vaan lisää elämää

Kaikkein tehokkain tapa murtaa kuolleen ruoan addiktio ei ole taistella sitä vastaan, vaan tuoda sen rinnalle jotain niin paljon voimakkaampaa, että keho alkaa itse valita toisin. Aloita lisäämällä elävää, kuumentamatonta ravintoa jokaiseen päivääsi. Ota kourallinen tuoreita marjoja, pureskele pala puhdasta hedelmää, tai etsi metsästä muutama syötävä, villi lehti. Kun syöt sen, tee se tietoisesti. Keskity siihen elämänvoimaan, joka tuossa pienessä palasessa on. Kun kehosi saa säännöllisesti

muistutuksia tästä puhtaasta, korkeasta taajuudesta, sen omat solut alkavat pikkuhiljaa hylkiä raskasta jätettä. Keho on äärettömän viisas; kun se muistaa, miltä valo maistuu, se alkaa vaatia sitä lisää.

2. Kuuntele eroa kehossasi

Asetu tarkkailijaksi. Kun syöt raskaan, pitkälle prosessoidun tai ylikypsennetyn aterian, pysähdy hetkeksi ja kuulostele. Tunnetko olosi raskaaksi? Sumentuuko ajatuksesi? Tuleeko sinulle tarve mennä nukkumaan? Kun teet tämän havainnon ilman syyllisyyttä, vain todeten, addiktion taika alkaa säröillä. Huomaat itse, ettei se ruoka antanut sinulle energiaa, vaan se vei sitä. Vertaa tätä siihen kevyeen, kirkkaaseen oloon, jonka saat elävästä ravinnosta.

3. Anna ruoansulatukselle lepotauko

Yksi nopeimmista tavoista palauttaa makuaistin alkuperäinen herkkyyks on antaa kehon levätä. Jo puolen vuorokauden tai vuorokauden mittainen paasto, jolloin nautit vain puhdasta vettä, antaa ruoansulatuselimistöllesi aikaa puhdistaa matrixin kuonat ja nollata makunystyrät. Tämän pienen levon jälkeen yksinkertainen omena maistuu suorastaan taivaalliselta, koska et enää vertaa sitä teolliseen sokeriin, vaan aistit sen oman, monivivahteisen rakenteen.

4. Aloita ohjelmointi vaikka ikkunalaudalla

Sinun ei tarvitse omistaa hehtaaria maata aloittaaksesi suhteen elävään ravintoon. Jos asut kerrostalossa, hanki ruukku ja multaa. Ota muutama yrtin tai salaatin siemen ja tee niille luvussa 5 kuvattu ohjelmointirituaali. Anna niiden kasvaa ikkunalaudallasi. Kun lopulta taitat niistä lehden ja laitat sen suuhusi, et syö vain ravintoa – syöt ensimmäisen palasen omaa, elävää tilaasi. Olet avannut kommunikaatiokanavan.

Matka irti hellan orjuudesta ei tapahdu sormia napsauttamalla, mutta jokainen elävä, tietoisesti nautittu suupala on askeleen verran enemmän vapautta. Eräänä päivänä huomaat käveleväsi luonnossa, ojentavasi kätesi ja laittavasi marjan suuhusi, ja tajuat, että siinä hetkessä... sinä vain hengitit.

Luku 7: Villieläimet kumppaneina ja auttajina

Osa 7.1: Herruuden harhasta tasa-arvoon

Matrix on kertonut meille hyvin selkeän tarinan ihmisen ja eläimen suhteesta. Se tarina perustuu hierarkiaan ja pelkoon. Meille on opetettu, että ihminen on luomakunnan herra, jonka tehtävä on alistaa, kesyttää ja kontrolloida kaikkea muuta elävää.

Villieläimet on jaettu kolmeen kategoriaan: ne ovat joko resursseja (joita metsästetään ja syödään), tuholaisia (joita myrkytetään ja hävitetään) tai vaarallisia petoja (joita on pelättävä ja paettava).

Ainoa tapa, jolla osaamme olla eläimen kanssa tekemisissä ns. "rauhanomaisesti", on sen vangitseminen. Kuten aiemmin totesimme, suljemme kissan kerrostaloon tai koiran remmin päähän ja kutsumme sitä rakkaudeksi. Olemme sokeutuneet sille tosiasialle, että rakkaus, joka vaatii toisen osapuolen vapauden riistämistä, ei ole rakkautta. Se on pelon ja yksinäisyyden naamioimaa vallankäyttöä.

Mutta Anastasia paljastaa meille toisenlaisen todellisuuden – sen alkuperäisen todellisuuden, joka on yhä olemassa metsien syvyyksissä.

Kun ihminen astuu luontoon vailla pelkoa ja vailla tarvetta hallita, tapahtuu jotain uskomatonta. Villieläin – olipa se sitten karhu, susi, orava tai lintu – ei pohjimmiltaan näe ihmistä vihollisena. Se näkee ihmisessä uinuvan jumaluuden. Eläinkunta on varustettu äärettömän herkällä tutkalla, joka lukee ihmisen värähtelyä. Jos säteilemme pelkoa, aggressiota tai ylimielisyyttä, eläin joko pakenee tai puolustautuu. Se reagoi meidän häiriintyneeseen taajuuteemme.

Mutta jos ihminen palaa luontoon sydän auki, täysin levollisena ja säteillen sitä puhdasta Rakkauden sädettä, jota aiemmin käsitelimme, eläimen käytös muuttuu välittömästi.

Villieläintä ei tarvitse murtaa tai "kesyttää" ruoskalla ja makupaloilla. Kun eläin tunnistaa ihmisessä puhtaan, rakastavan kanssaluojan energian, se ei pakene. Se tulee luo. Se asettuu ihmisen rinnalle, koska sen syvin, kosminen koodi on ohjelmoitu palvelemaan ihmistä.

Tässä alkuperäisessä harmoniassa ihminen ei ole eläinten "omistaja", vaan niiden vanhempi sisarus. Eläimet eivät ole tyhmiä; ne ovat vain erilaisia älykkyyden muotoja, joilla jokaisella on oma erityinen tehtävänsä elämän suuressa verkostossa. Kun

lopetamme niiden aliarvioimisen ja pelkäämisen, ne voivat vihdoinkin alkaa näyttää meille, mihin ne todella pystyvät.

Kun irrotamme otteemme pelosta ja hallinnan tarpeesta, eteemme avautuu kokonaan uusi kommunikaation taso.

Osa 7.2: Telepaattinen yhteys ja eläinten kosminen tehtävä

Matrixin maailmassa ihmisen ja eläimen välinen kommunikaatio on alkeellista. Me huudamme käskyjä, vihellämme, käytämme makupaloja lahjuksina tai rangaistuksia pelotteina. Oletamme, että koska eläin ei puhu meidän kieltämme, sen täytyy olla ymmärrykseltään vajaa. Mutta todellisuudessa ihminen on se, joka on unohtanut luomakunnan universaalin kielen.

Tuo kieli ei koostu sanoista. Se koostuu puhtaista aikomuksista, tunnetiloista ja visuaalisista kuvista, jotka lähetetään ajatuksen nopeudella – aivan kuten Luvussa 2 opimme Rakkauden säteestä.

Eläimet ovat luonnostaan telepaattisia. Ne aistivat ympäristönsä energiakenttiä jatkuvasti. Kun ihminen, jonka ajatus on kirkas ja vapautettu pelosta, muodostaa mielessään selkeän kuvan ja lähettää sen rakkaudella kohti eläintä, eläin ottaa tuon kuvan vastaan täydellisesti. Se ymmärtää heti, mitä siltä pyydetään.

Miksi eläin sitten suostuisi auttamaan ihmistä?

Koska jokaisella eläinlajilla on oma, alkuperäinen kosminen tehtävänsä osana elämän suurta verkostoa. Kun ihminen on "hereillä" ja toimii luomakunnan puutarhurina ja kanssaluojana, eläimet tunnistavat hänet. Ne eivät palvele häntä siksi, että ne olisivat orjia, vaan siksi, että ihmisen auttaminen ja Rakkauden tilan ylläpitäminen on niiden syvin, biologinen ilo.

Villieläimen palvelus on ehdotonta. Se ei vaadi palkkaa eikä se tarvitse häkkiä pysyäkseen luonasi. Se auttaa sinua tänään, palaa yöksi vapauteen ja palaa huomenna luoksesi, koska vapaus yhdistettynä rakkauteen on maailmankaikkeuden vahvin side.

Anastasian elämä Siperian taigalla on täydellinen, elävä todiste tästä alkuperäisestä järjestyksestä. Hän ei viljele maata selkällä limassa eikä varastoi ruokaa talven varalle, sillä metsän eläimet tekevät sen hänen puolestaan. Oravat tuovat hänelle ja hänen lapselleen valmiiksi kuorittuja seetrinpähkinöitä. Karhu, tuo metsän valtava ja voimakas kuningas, ei ole uhka, vaan lempeä suojelija. Se voi tuoda leiriin raskaan puunrungon tai asettua nukkumaan pienen lapsen viereen pitääkseen tämän lämpimänä kylmänä yönä. Linnut toimivat metsän silminä ja varoittavat vaaroista tai pitävät huolen siitä, ettei ohjelmoitujen kasvien kimpussa ole haitallisia hyönteisiä.

Tämä ei ole satua, vaikka matrixin sumentama mieli haluaisi niin uskoa. Tämä on biologiaa sen korkeimmassa ja puhtaimmassa muodossa.

Kun eläin saa toteuttaa alkuperäistä tehtäväänsä ihmisen rinnalla, se saavuttaa oman potentiaalinsa huipun. Sen ei tarvitse pelätä ihmistä, vaan se voi vihdoin jakaa sen suunnattoman viisauden, nopeuden ja aistien tarkkuuden, joka sille on luomisessa annettu. Meidän tehtävämme on vain hiljentyä, avata sydämemme ja antaa niiden tulla luoksemme.

Osa 7.3: Luottamuksen palauttaminen – Askel askeleelta

Matrixin ohjelmointi on istuttanut meihin syvän kuilun ihmisen ja muun luomakunnan välille. Tämän kuilun umpeen kurominen ei tapahdu menemällä eläintarhaan tuijottamaan häkkiin suljettuja, henkisesti murtuneita olentoja. Se ei myöskään tapahdu ryntäämällä metsään yrittäen väkisin silittää villieläimiä. Todellinen luottamus rakennetaan sisältä ulospäin, energiatasolla.

Miten heräävä kanssaluoja palauttaa tämän telepaattisen ja kunnioittavan yhteyden arjessaan?

1. Pura sisäinen pelko ja hallinnan tarve

Eläimet lukevat värähtelyäsi tarkemmin kuin yksikään ihmisen keksimä laite. Jos astut metsään peläten punkkeja, susia tai eksymistä, säteilet ympäristöösi "uhri-taajuutta". Jos taas astut metsään raskaalla askeleella, olettaen omistavasi paikan, säteilet "saalistaja-taajuutta". Kumpikin saa eläimet piiloutumaan. Ensimmäinen askel on pysähtyä metsän laidalla ja muuttaa oma sisäinen tilansa. Sano mielessäsi (tai ääneen): *"Minä tulen tänne rauhassa. Minä olen osa teitä, enkä vaadi teiltä mitään."* Kun kehosi ja mielesi rentoutuvat tähän ajatukseen, koko metsä huomaa muutoksen.

2. Kohtaa eläin sieluna, ei asiana

Aloita niistä eläimistä, joita kohtaat päivittäin. Pihapiirin lintu, orava tai jopa naapurin kissa. Kun katsot niitä, älä katso niitä matrixin silmin ("tuo on vain lintu"). Katso niitä tietoisina kanssaluojina. Lähetä niille Rakkauden säde. Kun näet linnun oksalla, älä yritä mennä liian lähelle fyysisesti. Pysähdy, tyhjennä mielesi ja lähetä sille selkeä, lämmin ajatus: *"Näen sinut. Olet kaunis ja olet täällä turvassa."* Tulet hämmästyttämään, kuinka usein eläin pysähtyy, kääntää päätään ja katsoo sinua suoraan silmiin. Tuossa ohikiitävässä hetkessä sielut kohtaavat, ja kommunikaatio on avattu.

3. Rakenna turvasatama (Oma Rakkauden tilasi)

Kaikkein voimallisimmin tämä yhteys palautuu omalla maallasi. Kun rakennat oman Rakkauden tilasi ja istutat kasvit omalla koodillasi, luot energoittaisen suojakupolin, jonka eläimet aistivat kaukaa. Ne tietävät vaistomaisesti, että tuon alueen sisällä ei ole metsästäjiä, ei myrkkijä eikä pelkoa. Ne alkavat hakeutua sinne. Aluksi ne tulevat tarkkailemaan, sitten lepäämään, ja lopulta – kun sinun olemuksesi on täysin puhdistunut hallinnan tarpeesta – ne alkavat osallistua tilan elämään.

Luottamusta ei osteta leivänmuruilla. Se syntyy, kun eläin ymmärtää, ettet halua muuttaa sitä, etkä vaadi siltä mitään. Kun annat sille täydellisen vapauden lähteä, se valitsee jäädä.

Meidän ei tarvitse opettaa eläimille mitään uutta. Meidän on vain itse opittava uudelleen se hiljainen kieli, jota koko muu planeetta jo puhuu. Kun tuo kieli löytyy, et koskaan enää kävele luonnossa yksin. Olet palannut osaksi perhettä.

OSA 3

Sukupolvien ketju ja uuden maailman luominen

Rakkaus ei ole vain tunne, joka tulee ja menee. Se on elävä, kosminen energia, joka etsii itselleen fyysistä kotia. Jos sille ei rakenneta tilaa maahan, se joutuu palaamaan takaisin tähtiin.

Matrix on onnistunut särkemään yhden ihmiskunnan kauneimmista voimista: perheen ja sukupolvien välisen ketjun. Meille on uskoteltu, että rakkaus on sokeaa sattumaa ja kemialla, joka usein hiipuu arjen raskauteen. Koti on muuttunut vain laatikoksi, jossa käymme nukkumassa työpäivien välissä. Sukupolvien ketju on katkaistu: vanhuksat viedään laitoksiin, koska heistä on tullut taakka, ja lapset annetaan jo vauvoina vieraiden kasvatettaviksi, jotta vanhemmat voivat palata pyörittämään matrixin rattaita.

Olemme kadottaneet juuremme. Olemme unohtaneet, keitä olemme, mistä tulemme ja mitä olemme jättämässä jälkeemme. Perinnöksi jälkipolville jätetään vain seinä, pankkitilejä ja stressiä.

Mutta kun kanssaluoja herää, hän ei suostu tähän irrallisuuteen. Hän ymmärtää, ettei todellinen elämä ole lyhyt, yksinäinen pyrähdys, vaan osa ikuista, hengittävää ketjua.

Tässä osassa astumme sisään Sukukartanoon – tilaan, joka on paljon enemmän kuin vain talo ja piha. Se on elävä, kasveista ja puista kudottu turvasatama, joka ankkuroidaan tiettyyn paikkaan maapallolla. Se on paikka, jonne sielut voivat palata yhä uudelleen. Opimme, miten todellinen, sammumaton rakkaus vedetään taivaalta alas maahan, ja miten luomme sellaisen ympäristön, jossa lapsemme voivat syntyä suoraan vapauteen, vailla matrixin pelko-ohjelmointia.

On aika rakentaa koti, jota aika ei voi koskaan tuhota.

Luku 8: Sukukartano

– Omien juurten ja turvasataman rakentaminen

Osa 8.1: Asuntolainasta elävään perintöön

Matrix on onnistunut muuttamaan yhden ihmisen pyhimmistä tarpeista – tarpeen omalle kodille – raskaaksi elinikäiseksi taakaksi. Olemme tottuneet siihen, että "koti" on kasa kuolleita materiaaleja: betonia, lasia, kipsilevyä ja muovia, joka on pinottu toisten samanlaisten laatikoiden viereen. Ostaaksemme tällaisen laatikon, sidomme itsemme vuosikymmeniksi asuntolainaan. Myymme suurimman osan valveillaoloajastamme, elinvoimastamme ja luovasta energiastamme pankille, vain jotta meillä olisi paikka, jossa voimme nukkua työpäivien välissä.

Ja mikä on tämän kaiken lopputulos? Kun elämämme päättyy, tuo laatikko myydään usein vieraalle. Lapsemme saattavat periä rahaa, mutta he eivät peri *juuria*. He joutuvat aloittamaan saman raskaan oravanpyörän alusta, etsien omaa laatikkoaan ja ottaen oman lainansa. Sukupolvien ketju on katkaistu, ja jokainen on tuomittu aloittamaan tyhjästä, irrallaan esivanhempiensa voimasta.

Anastasia tarjoaa tälle lohduttomalle kierteelle vaihtoehdon, joka palauttaa ihmisen todellisen suuruuden: *Sukukartanon* (Kin's Domain).

Sukukartano on vähintään hehtaarin kokoinen maapala, joka valitaan ja luodaan sillä sydämen päätöksellä, että sitä ei koskaan myydä, ei koskaan jaeta eikä koskaan hylätä. Se on konkreettinen, fyysinen Rakkauden tila, joka ankkuroidaan tiettyyn paikkaan maapallolla palvelemaan yhtä sukua ikuisesti.

Kun alat rakentaa tällaista tilaa, et rakenna vain pihaa itseäsi varten. Sinä rakennat elävää temppeeliä koko sukulinjallesi.

Ero perinteiseen asuntokauppaan on valtava. Kun istutat Sukukartanoon tammen tai seetrin, et mieti, ehditkö itse nähdä sen täydessä mitassaan. Sinä istutat sen tietäen, että sadan vuoden kuluttua sinun lapsenlapsenlapsesi voi istahtaa sen varjoon, koskettaa sen runkoa ja *tuntea* sinun rakkautesi. Tuo puu on imenyt itseensä sinun ajatuksesi ja taajuutesi, ja se siirtää ne suoraan tuleville sukupolville.

Sukukartano ei ole vain paikka maan päällä. Se on aineelliseksi muuttanutta rakkautta. Se on elävä muistipankki, joka taltioi perheesi parhaat ajatukset, unelmat ja elinvoiman, ja palauttaa ne yhä uudelleen jokaiselle siellä syntyvälle lapselle.

Tällaisessa paikassa kuolema menettää pelottavuutensa. Kun ihminen, joka on luonut Sukukartanon, aikanaan siirtyy tästä fyysisestä ulottuvuudesta, hän ei todellisuudessa katoa minnekään. Hänen hengittämänsä ilma, hänen istuttamansa lääkitsevät kasvit ja hänen rakentamansa energieettinen suojakupoli jäävät elämään. Hän on kirjaimellisesti läsnä jokaisessa tuulenvireessä ja kukan tuoksussa, suojellen ja ruokkien jälkeläisiään.

Matrixin koti on vain suoja sateelta. Sukukartano on ankkuri, joka pitää sielun kiinni ikuisessa elämässä ja takaa sen, ettei yksikään tuohon sukuun syntyvä lapsi ole koskaan koditon tai irrallaan kosmoksen voimasta.

Sitä on todella vaikea pukea sanoiksi ihmiselle, jolle sana "suku" tarkoittaa vain sukujuhlien ahdistusta, perinnönjako-riitoja tai ylisukupolvisten traumojen siirtämistä eteenpäin. Matrix on onnistunut tekemään perheestä taakan ja elämästä pelkkää selviytymistaistelua. Ja jotta jaksaisimme tuota taakkaa, turrutamme itseme keinotekoisella viihteellä. Tuijotamme ruuduilta toisten ihmisten tekaistuja draamoja ja kutsumme sitä rentoutumiseksi, koska emme enää osaa kohdata edes niitä ihmisiä, joiden kanssa jaamme saman katon.

Tämä on se kipeä todellisuus, josta moni nykyihminen joutuu ponnistamaan. Mutta juuri siksi tämä seuraava askel on niin mullistava. Se on lupaus siitä, että **traumojen ketju voidaan katkaista**. Meidän ei tarvitse periyttää matrixin ahdistusta eteenpäin. Voimme aloittaa kaiken täysin puhtaalta pöydältä.

Osa 8.2: Rakkauden materialisointi ja kahden ihmisen liitto

Matrixissa meidät on ehdollistettu uskomaan, että rakkaus on kuin ilotulitus. Kun kaksi ihmistä kohtaa ja rakastuu, syntyy valtava, huumava energiapiikki. Mutta matrixin käsikirjoituksen mukaan tuo piikki on väistämättä ohimenevä. Muutaman vuoden kuluttua "kemialla" haihtuu, arki astuu kuvaan, asuntolaina painaa päälle ja suhteesta tulee pahimmillaan vain kahden huonetoimen logistinen sopimus, jota pidetään kasassa katsomalla yhdessä viihdettä iltaisin. Rakkaus nähdään tunteena, joka vain sattuu tulemaan ja sitten hiipumaan pois.

Kanssaluoja ymmärtää rakkauden todellisen anatomian. Rakkaus ei ole vain aivokemialla tai sokeaa sattumaa. Se on elävä, kosminen ja äärettömän voimakas entiteetti.

Kun Rakkaus laskeutuu kahden ihmisen ylle, se antaa heille valtavan määrän luovaa energiaa. Se on lahja suoraan kosmoksen ytimeä. Mutta Anastasian viisaus kätkee sisälleen ankan, mutta reilun totuuden:

Jos tätä energiaa ei käytetä luomiseen, ja jos Rakkaudelle ei rakenneta fyysistä kotia maan päälle, se ei voi jäädä. Se haihtuu takaisin sinne, mistä se tulikin, ja jättää jälkeensä vain tyhjyyden ja kaipuun.

Miten Rakkaudelle rakennetaan koti? Miten se "materialisoidaan"?

Se tapahtuu sillä hetkellä, kun kaksi toisiaan rakastavaa ihmistä astuu ensimmäistä kertaa omalle, vielä tyhjälle maapalalleen – tulevaan Sukukartanoonsa. Tuossa hetkessä, kun heidän sydämensä lyövät samaan tahtiin ja heidän energiansa on korkeimmillaan, he eivät ryhdy miettimään rakennuslupia tai putkivetoja. He alkavat unelmoida ääneen.

He kävelevät maalla ja luovat mielessään täydellisen kuvan tulevaisuudesta. *"Tähän me istutamme tammen, jonka varjossa tuleva lapsemme voi leikkiä. Tähän kaivamme lammen, jossa vesi heijastaa aamuaurinkoa. Tähän istutamme vadelmapensaas, joka ruokkii meitä."*

Kun kaksi ihmistä yhdistää ajatuksensa ja suuntaa kirkkaan, ehdottoman rakkautensa ympäröivään maahan, kasveihin ja tulevaisuuteen, tuo rakkaus muuttuu aineeksi. Se juurtuu maaperään. Se tallentuu jokaiseen istutettuun siemeneen ja jokaiseen siirrettyyn kiveen.

Tämä on ainoa tapa tehdä rakkaudesta ikuista. Kun vuodet kuluvat ja alkuperäinen huumu muuttaa muotoaan, matrixin pariskunta saattaa tuntea erillisyyttä. Mutta Sukukartanon luonut pariskunta ei voi koskaan kadottaa toisiaan. Kun he astuvat ulos ovesta, heidän oma rakkautensa katsoo heitä takaisin tuhansissa eri muodoissa: se kukkii heidän istuttamissaan omenapuissa, se hengittää lammen rannalla ja se laulaa lintujen äänissä. He elävät ja hengittävät oman rakkautensa sisällä. Tila säteilee takaisin sitä samaa, alkuperäistä ja puhdasta taajuutta, jolla se luotiin, raviten heidän liittoaan loputtomiin.

Tällaisessa ympäristössä viihdeteollisuuden keksityt draamat menettävät täysin merkityksensä, sillä ihminen elää keskellä maailmankaikkeuden suurinta ja todellisinta luomistytöä.

Ikiaikainen liitto ja yhteinen intentio

Matrixissa parisuhteen ihanteeksi on muodostunut eräänlainen riippuvuus. Etsimme toisesta ihmisestä "puuttuvaa puolikastamme", jotakuta, joka täyttäisi sisäisen tyhjiyytemme, maksaisi puolet asuntolainasta ja toisi elämään turvaa. Tämä tekee suhteesta usein kaupankäyntiä ja vaatimusten esittämistä. Kun katsomme toisiamme tällä tavalla, katsomme toisiamme vain fyysisinä selviytyjinä.

Mutta Anastasian kuvaama ikiaikainen liitto perustuu johonkin paljon suurempaan. Se ei ole kahden puolikkaan etsijän kohtaaminen, vaan kahden kokonaisen, oman voimansa tuntevan *kanssaluojan* liittoutuminen.

Tässä liitossa rakkaus ei ole vain sitä, että kaksi ihmistä katsoo toisiaan silmiin. Se on sitä, että kaksi ihmistä **katsoo yhdessä samaan suuntaan**.

Kun nämä kaksi ihmistä seisovat omalla maallaan, heidän välilleen syntyy yhteinen intentio. Se on vahvin kosminen voima, mitä maa päällään kantaa. He eivät sano toisilleen: *"Tee minut onnelliseksi."* He sanovat: *"Luodaan yhdessä tila, joka tekee koko universumin onnelliseksi."* Heidän ajatuksensa yhtyvät ja muodostavat yhden kirkkaan säteen. Kun mies istuttaa puun, hän ei tee sitä vain siksi, että pihalla olisi varjoa, vaan

hän istuttaa sen lahjaksi naiselle ja tuleville sukupolville. Kun nainen koskettaa tuota puuta, hän tuntee miehen rakkauden sen lehdistä. He kietoutuvat toisiinsa paitsi fyysisesti ja henkisesti, myös jokaisen heidän ympärillään kasvavan kasvin ja eläimen kautta.

Tällainen liitto ei kulu arjessa, koska se ei ole pysähdyksissä. Se on jatkuvaa, yhteistä luomistytöä. Se on muinainen, jumalainen kumppanuus, jossa kumpikin ruokkii toisen liekkiä sallien toisen kasvaa täyteen, vapaaseen mittaansa.

Osa 8.3: Raskaus ja uuden elämän kutsuminen tilaan

Matrixissa raskaus ja uuden elämän synty on muutettu lääketieteelliseksi diagnoosiksi. Kun nainen tulee raskaaksi, hänet siirretään välittömästi erilaisten laitteiden, testien ja käyrien armoille. Ympäristö alkaa viestiä hänelle pelkoa: varoita tätä, pelkää tuota, syö purkista synteettisiä vitamiineja, jotta lapsi ei sairastu. Itse synnytys tapahtuu usein steriilissä, keinovaloin valaistussa huoneessa vieraiden ihmisten ja kiireen keskellä. Lapsen ensimmäinen kokemus fyysisestä maailmasta on karkea, pelokas ja irrallinen.

Mutta kun uusi sielu kutsutaan maailmaan Sukukartanossa – tilassa, joka on luotu puhtaasta rakkaudesta – koko prosessi palaa sen alkuperäiseen, kosmiseen loistonsa.

Kaikki alkaa jo ennen hedelmöittymistä. Kun kaksi ihmistä elää omalla maallaan, heidän ajatuksensa ja kehonsa ovat puhdistuneet matrixin stressistä. He eivät "vahingossa" tee lasta kiireisen työpäivän päätteeksi. He kutsuvat uuden sielun luokseen tietoisesti, omien puidensa alla, kenties tähtitaivaan valossa, silloin kun heidän keskinäinen rakkautensa on kaikkein kirkkaimmillaan. Tuo kirkas ajatus on kuin majakka, joka vetää puoleensa maailmankaikkeuden puhtaimman ja viisaimman sielun.

Raskauden aikana äidin ei tarvitse elää pelossa. Hänen ei tarvitse etsiä terveyttä apteekin hyllyiltä, sillä hänen itse ohjelmoimansa kasvit ja puut tietävät jo, mitä hän kantaa sisällään.

Kun raskaana oleva äiti kävelee omassa Rakkauden tilassaan, koko kasvikunta reagoi. Marjat ja yrtit imevät itseensä tähdistä ja maasta juuri ne rakennusaineet, joita kasvava uusi elämä tarvitsee muodostuakseen täydelliseksi. Tila kehittää äidin ympärillä kuin elävä, suojeleva kehto.

Äiti hengittää kukkien tuoksua, kuuntelee lintujen laulua ja katselee oman puolisonsa rakentamaa kauneutta. Kaikki nämä harmoniset tunteet ja kuvat siirtyvät suoraan kohdussa kasvavan lapsen alitajuntaan. Lapsi oppii jo ennen syntymäänsä, että maailma on turvallinen, kaunis ja häntä varten luotu.

Ja kun syntymän hetki koittaa, se ei ole sairaalakriisi. Se on luonnollinen, juhllainen siirtymä. Lapsi syntyy ympäristöön, jonka taajuuden hän jo tuntee. Hänen ensimmäinen aistimuksensa ei ole kumina hanska tai sokaiseva loisteputki, vaan oman äidin iho, isän rauhallinen ääni ja kenties avonaisesta ikkunasta kantautuva metsän tuoksu.

Tällaisella lapsella, joka on kutsuttu, kannettu ja synnytetty Rakkauden tilassa, on yksi valtava etu verrattuna matrixissa syntyneisiin: hänen ei tarvitse koskaan käyttää elämänvoimaansa alitajuisen pelon tai irrallisuuden tunteen parantamiseen. Hänen solumuistissaan on vain yksi totuus: "*Maailmankaikkeus rakastaa minua, ja tämä maa on minun kotini.*" Hän on vapaa käyttämään koko valtavan kosmisen potentiaalinsa pelkästään uuden luomiseen ja iloon.

Synnytyskivun illuusio ja kehon täydellisyys

Kun tämä kahden luojan liitto kutsuu luokseen uuden elämän, joudumme kohtaamaan yhden matrixin julmimmista ja syvimmälle juurtuneista valheista: opetuksen siitä, että synnytys on tuskallinen, vaarallinen ja lääketieteellistä väliintuloa vaativa hätätila.

Meitä on sukupolvien ajan opetettu pelkäämään synnytystä. Elokuvat, tarinat ja lääketieteellinen järjestelmä syöttävät naisen alitajuntaan kuvaa sietämättömästä kivusta ja avuttomuudesta. Kun nainen viedään synnyttämään vieraaseen sairaalaympäristöön – kirkkaiden valojen, metallisten instrumenttien ja vieraiden ihmisten keskelle – hänen kehonsa muinaiset suojausmekanismit reagoivat aivan kuten minkä tahansa villieläimen keho vaaran uhatessa: se menee puolustustilaan.

Tämä pelko ja stressi saavat kehon lihakset jännittymään. Ja juuri tässä piilee kivun todellinen syy. Synnytys itsessään on luonnollinen, avautuva liike. Mutta kun keho on pelon vuoksi jännittynyt ja kouristuksessa, tuo luonnollinen liike joutuu taistelemaan jännitettyjä lihaksia vastaan. *Pelko synnyttää jännityksen, ja jännitys synnyttää kivun.* Matrix loi kivun irrottamalla naisen luonnosta ja hänen omasta voimastaan.

Mutta Sukukartanossa, Rakkauden tilan suojakupolin alla, tilanne on täysin toinen.

Täällä nainen ei ole potilas; hän on elämän portti ja luoja jumalatar. Hänen ympärillään ei ole pelkoa. On vain tuttuja, hänen itse ohjelmoimiaan puita, jotka huokuvat rauhaa. On maaperä, joka tuntee hänen askeleensa. On puoliso, jonka kanssa yhteinen intentio on kudottu yhteen.

Kun synnytyksen hetki koittaa täydellisessä turvassa, ilman ulkopuolista häiriötä tai pelko-ohjelmointia, naisen keho toimii täydellisesti. Lihakset eivät jännity suojelemaan häntä vaaralta, vaan ne rentoutuvat ja antavat periksi kosmisen rytmin mukaisesti. Anastasia muistuttaa meitä siitä, että kun pelko poistetaan, synnytys ei ole tuskaa. Se voi olla jopa syvästi ekstaattinen, voimaannuttava ja pyhä kokemus, jossa nainen todella tuntee yhteytensä koko luomakuntaan.

Lapsi, joka syntyy tällaiseen kivuttomaan, rakkauden täyttämään tilaan, ei koe syntymätraumaa. Hänen ei tarvitse parkua hädästä, sillä häntä eivät ota vastaan kumihanskat ja kirkkaat lamput, vaan omien vanhempien paljaat kädet ja metsän lempeä humina. Tuo lapsi syntyy suoraan paratiisiin, tietäen olevansa äärettömän haluttu ja turvassa.

Luku 9: Lapsen täydellinen mieli ja luonnon oppitunnit

Osa 9.1: Tyhjä taulu vai kosminen tietopankki?

Matrixin yksi suurimmista ja tuhoisimmista valheista koskee lapsen mieltä. Meille opetetaan, että vastasyntynyt lapsi on kuin tyhjä taulu tai tyhjä muistitikku – ymmärtämätön, avuton ja tietämätön olento. Matrixin logiikan mukaan tämä "tyhjiys" täytyy mahdollisimman nopeasti täyttää ulkopuolelta tulevalla informaatiolla. Siksi lapset suljetaan jo varhain neljän seinän sisälle, istutetaan pulpetteihin ja pakotetaan toistamaan ulkoa opittuja, usein täysin irrallisia faktoja, joita aikuiset ovat heille valinneet.

Oletamme, että ilman tätä pakotettua ohjelmointia lapsesta kasvaisi sivistymätön villi. Todellisuudessa teemme juuri päinvastoin: me tylsistytämme hänen neroutensa.

Kun lapsi syntyy – erityisesti silloin, kun hänet on kutsuttu ja synnytetty Rakkauden tilassa – hän ei suinkaan ole tyhjä. Hän kantaa sisällään koko maailmankaikkeuden täydellistä, alkuperäistä koodia. Hän on yhteydessä siihen äärettömään tietopankkiin, josta koko luomakunta on saanut alkunsa. Lapsen aivot ja sielu eivät tarvitse matrixin "päivityksiä" toimiakseen; ne tarvitsevat vain oikeanlaisen ympäristön, jossa tuo valtava sisäinen viisaus voi alkaa kukkia.

Lapsi ei ole viallinen tai keskeneräinen aikuinen. Hän on puhdas kanssaluoja, jonka ajatuksen nopeus ja intuitio ovat vielä täysin kahlitsemattomia. Hän näkee ja aistii asioita, joille matrixissa elävä aikuinen on jo sokeutunut.

Kun ymmärrämme tämän, roolimme vanhempina ja kasvattajina muuttuu täydellisesti. Meidän tehtävämme ei ole "kaataa" lapseen tietoa ylhäältä alaspäin. Meidän tehtävämme ei ole kertoa hänelle, miten hänen pitäisi ajatella, tai pakottaa häntä oppimaan asioita, joilla ei ole mitään vastinetta elävässä todellisuudessa.

Meidän ainoa todellinen tehtävämme on valmistaa hänelle tila. Tila, jossa hän voi käyttää omia, täydellisiä aistejaan. Tila, joka vastaa hänen puhtaaseen värähtelynsä.

Kun lapsi jätetään rauhaan omassa Sukukartanossaan, vailla jatkuvaa aikuisen keskeyttämistä, kieltämistä ja ohjaamista, hän alkaa muistaa, kuka hän on. Hän alkaa lukea luomakunnan avointa kirjaa tavalla, johon yksikään ihmisen kirjoittama oppikirja ei pysty vastaamaan.

Osa 9.2: Luonto äärimmäisenä opettajana

Matrixin koulujärjestelmä perustuu maailman pilkkomiseen. Se repii elävän, hengittävän todellisuuden irti toisistaan ja jakaa sen kuolleisiin lokeroihin: tällä tunnilla opiskelemme biologiaa kirjasta, seuraavalla tunnilla fysiikkaa taululta, ja sitten matematiikkaa paperilta. Kaikki oppiminen tapahtuu irrotettuna itse elämästä, usein ikkunattomissa huoneissa, joissa kello sanelee, milloin lapsen on pakko olla kiinnostunut mistäkin aiheesta.

Mutta todellinen maailmankaikkeus ei ole lokeroitu. Se on yksi suuri, saumaton ja elävä organismi. Ja Rakkauden tilassa kasvavalle lapselle tämä organismi on hänen henkilökohtainen opettajansa.

Kun lapsi jätetään vapaasti tutkimaan omaa Sukukartanoaan, hän ei leiki vain ajankuluksi. Hän suorittaa maailmankaikkeuden korkeimman tason opintoja.

Kuvittele lapsi, joka kyykistyy katsomaan, kuinka muurahainen kantaa neulasta ylös puunrunkoa. Lapsi ei lue biologiaa; hän *elää* sitä. Hän näkee omin silmin painovoiman lain (fysiikka), hän hahmottaa neulasen ja muurahaisen koon suhteen (matematiikka), ja hän aistii sen yhteistyön, jolla luonto rakentaa omaa tilaansa (yhteiskuntaoppi). Ja mikä tärkeintä: kaikki tämä tapahtuu kolmiulotteisesti, kaikkia aisteja käyttäen ja lapsen oman, sisäisen aikataulun mukaisesti.

Luonto ei koskaan pakota, mutta se ei myöskään koskaan vaikene. Kun lapsi oppii asiat suoraan elävästä lähteestä, tieto ei tallennu vain hänen aivoihinsa irrallisina faktoina. Se tallentuu hänen soluihinsa ymmärryksenä.

Tällaisessa ympäristössä oppiminen on vaivatonta. Lapsi ei tarvitse arvosanoja tai kokeita motivoitakseen itseään, sillä ihmisen luonnollisin tila on uteliaisuus. Kun ympärillä on kukoistava, monimuotoinen tila, jota vanhemmat hoitavat rakkaudella, lapsi imee itseensä tuon luomisen mallin täysin automaattisesti.

Osa 9.3: Ajatuksen nopeuden suojeleminen

Anastasia puhuu paljon "ajatuksen nopeudesta". Se on ihmisen kallein omaisuus. Se on se kyky, jolla voimme yhdistää valtavia määriä kosmista tietoa silmänräpäyksessä, löytää ratkaisuja salamannopeasti ja jopa kommunikoida telepaattisesti, kuten aiemmin eläinten kohdalla opimme.

Matrixin koulujärjestelmä on ehkä tehokkain koskaan keksitty ase ajatuksen nopeuden hidastamiseksi.

Kun lasta vaaditaan opettelemaan ulkoa asioita, joita hän ei ymmärrä eikä tarvitse, hänen mielensä joutuu rakentamaan keinotekoisia, hitaita varastoja aivoihin. Kun häneltä kysytään jotain, hänen täytyy ensin "etsiä" vastaus tästä hitaasta arkistosta,

peläten samalla, onko vastaus opettajan mielestä oikein vai väärin. Tämä pelko virheen tekemisestä on se, mikä lopullisesti katkaisee lapsen ajatuksen lennon ja kytkee hänet irti hänen omasta intuitiostaan.

Kanssaluoja-vanhemman tärkein tehtävä on suojella lapsen ajatuksen nopeutta. Kuinka se tehdään?

Se tehdään olemalla hiljaa silloin, kun tekee mieli opettaa. Kun lapsi tulee luoksesi ja kysyy: *"Äiti, miksi tuo kukka avautuu aamulla ja sulkeutuu illalla?"*, matrixin ohjelmoima vanhempi haluaa heti päteä. Hän alkaa luennoida fotosynteesistä ja valon määrästä. Hän antaa valmiiksi pureskellun, tylsän faktan, joka lopettaa lapsen oman ajattelun siihen paikkaan.

Kanssaluoja sen sijaan hymyilee ja vastaa kysymyksellä: *"Se on todella mielenkiintoista. Mitä sinä itse ajattelet? Miksi se mahtaa tehdä niin?"*

Kun et anna valmista vastausta, pakotat lapsen oman ajatuksen liikkeelle. Hänen mielensä lentää kukan, auringon, yön ja päivän välillä yhdistellen asioita omalla, uniikilla tavallaan. Vaikka hänen vastauksensa ei aluksi olisi "tieteellisesti" oikein, hänen ajatuksensa nopeus kiihtyy.

Kun lapsi saa kasvaa tällä tavalla – luonto opettajanaan ja aikuiset hänen ajatustaan kunnioittaen – hänestä kasvaa ihminen, jota matrix ei voi enää koskaan aivopestä. Hän luottaa itseensä enemmän kuin mihinkään auktoriteettiin, sillä hän tietää, että totuus on aina löydettävissä hänen sisältään ja ympärillään olevasta elävästä luomakunnasta.

Osa 9.4: Kuolleet lelut vai elävät ystävät?

Matrixissa yksi ensimmäisistä asioista, joita teemme uudelle elämälle, on hukuttaa hänet muoviin. Ostamme kirkkaanvärisiä, teollisesti tuotettuja leluja, jotka soittavat nauhoitettuja ääniä ja vilkuttavat valoja. Ajattelemmme tekevämme lapselle palveluksen tarjoamalla hänelle "virikkeitä".

Mutta Anastasia esittää pysäyttävän kysymyksen: *Mitä tapahtuu lapsen mielelle, kun hänen ensimmäiset ja tärkeimmät kontaktinsa ovat kuolleita esineitä?*

Muovilelu on täysin irrallaan elävästä kosmosesta. Se ei muutu, se ei reagoi lapsen tunteisiin, eikä sillä ole omaa värähtelyä. Kun lapsi leikkii muoviautolla tai muovinukella, hänen ajatuksensa pysähtyy tuon esineen rajoihin. Lelu ohjelmoi lapsen näkemään maailman elottomana materiana, jota voi heitellä ja rikkoa ilman seuraamuksia.

Rakkauden tilassa lapsi ei tarvitse yhtäkään teollista lelua, sillä hänen leikkikenttensä on äärettömän elävä. Kun lapsi leikkii kävyllä, oksalla, kastepisaralla tai ystävällisellä hyönteisellä, hän on vuorovaikutuksessa *elämän* kanssa. Nämä asiat muuttuvat, kasvavat ja reagoivat. Kun lapsi ojentaa kätensä ja lintu lennähtää sille, hän oppii

sekunnin murto-osassa enemmän syy-seuraussuhteista, empatiasta ja luottamuksesta kuin huoneellisesta parhaita opetusleluja. Elävän ympäristön kanssa leikkivän lapsen mielikuvitus ja ajatuksen nopeus pysyvät rajattomina.

Osa 9.5: Metsän hoivassa – Vaipat ja jatkuva varominen historiaan

Nykyvanhemmuus on usein uuvuttavaa, ja syy on selvä: olemme rakentaneet elinympäristön, joka on lapselle hengenvaarallinen. Koti on täynnä sähköjohtoja, teräviä kulmia, pesuaineita ja portaita. Ulkona vaanii liikenne ja vieraat ihmiset. Vanhemman on pakko olla jatkuvassa hälytystilassa, "vahtimassa" lasta, ettei tämä teloiisi itseään.

Mutta Rakkauden tila on suunniteltu ja istutettu täydelliseksi turvasatamaksi. Kun vanhemmat ovat luoneet tilan puhtaalla intentiolla, mikään siellä ei halua vahingoittaa lasta.

Ja tässä astuu kuvaan eläinten uskomaton rooli. Kuten aiemmin Luvussa 7 opimme, eläimet tunnistavat heräkkeen ihmisen. Sukukartanossa eläimet ottavat luonnostaan osaa lapsen hoitamiseen. Iso koira, tai jopa taigan karhu, ei ole uhka, vaan pehmeä, hengittävä ja äärimmäisen valpas lapsenvahti. Ne seuraavat lapsen leikkejä ja suojelevat tätä, antaen vanhemmille täydellisen rauhan keskittyä omaan luomistyönsä. Vanhemman ei tarvitse pelätä.

Tämä sama luonnollisuus pätee myös lapsen kehoon ja hygieniaan. Matrix käärii lapsen ensimmäiset vuodet muovisiin vaippoihin, jotka turruttavat lapsen kyvyn tuntea oman kehonsa signaalit ja katkaisevat hänen luonnollisen yhteytensä maahan. Opetamme lapsen tekemään tarpeensa syliinsä.

Luonnossa elävä, tarkkaileva vanhempi (ja tila itse) oppii lukemaan lapsen mikroeleitä. Eläimetkään eivät likaa pesäänsä. Kun lapsen annetaan elää vapaana osana luontoa, hän viestii tarpeistaan luonnostaan, ja maa ottaa vastaan sen, mikä sille kuuluu, puhdistuen ja kierrättäen sen takaisin elämän kiertokulkuun. Tämä ei ole taantumista, vaan ihmisen alkuperäisen, äärettömän hienostuneen biologian kunnioittamista.

Osa 9.6: Yksinkertaisuuden ääretön rikkaus

Kun nämä kaikki matrixin kerrokset kuoritaan pois – kun riisumme muovilelut, vaipat, asuntolainat, hellan ääressä hikoilun ja jatkuvan pelon – mitä jää jäljelle?

Matrixin silmin katsottuna tällainen elämä näyttää askeettiselta tai jopa köyhältä, koska siitä puuttuu "tavara". Mutta todellisuudessa olemme vihdoinkin löytäneet takaisin elämän äärettömän rikkauden äärelle.

Olemme kadottaneet sen tosiasian, että ihmismieli ei tarvitse monimutkaista teknologiaa ollakseen onnellinen. Se tarvitsee syvän yhteyden. Kun elämä on ulkoisesti yksinkertaista, ihmisen sisäinen maailma räjähtää kukoistukseen. Kun sinun ei tarvitse kuluttaa energiaasi selviytymiseen ja pelkäämiseen, voit käyttää tuon saman energian tähtien tarkkailuun, telepaattiseen keskusteluun puolisoasi kanssa, uuden omenalajikkeen luomiseen ajatuksesi voimalla ja lapsesi täydellisen ilon seuraamiseen.

Se vapaus, jota Anastasia kuvaa, on tila, jossa ihmisen ja elävän kosmoksen välinen raja katoaa. Sinä et enää vain asu maailmassa; sinä *olet* tuo maailma, ja se on sinä.

Luku 10: Tulevaisuuden sivilisaatio

– Yksi Rakkauden tila kerrallaan

Osa 10.1: Hiljainen vallankumous ilman taistelua

Matrix on opettanut meille, että maailman muuttaminen vaatii taistelua. Meille uskotellaan, että jos haluamme pelastaa luonnon tai parantaa yhteiskunnan, meidän täytyy osoittaa mieltä, äänestää poliitikkoja, säätää uusia rangaistuksia, laatia monimutkaisia ilmastopöytäkirjoja tai taistella "pahaa" vastaan. Matrix ruokkii itseään tällä vastakkainasettelulla. Niin kauan kuin keskitämme energiamme vanhan järjestelmän vastustamiseen, me pysymme kiinni sen raskaassa taajuudessa.

Anastasian viisaus tarjoaa maailmanhistorian radikaaleimman ja samalla lempeimmän ratkaisun: *älä taistele pimeyttä vastaan. Sytytä vain valo.*

Todellinen, pysyvä muutos ei koskaan lähde ylhäältä alaspäin, hallitusten kabineteista. Se alkaa yksittäisen ihmisen sydäimestä. Kun yksi ihminen tai perhe päättää lakata olemasta matrixin kuluttaja ja ottaa vastuun omasta elämästään, ravinnostaan ja ympäristöstään perustamalla Sukukartanon, koko maailmankaikkeus värähtää.

Tämä on hiljainen vallankumous. Siihen ei tarvita aseita, ei väittelyitä eikä kenenkään pakottamista.

Kun perhe alkaa elää Rakkauden tilassaan – kasvattaen oman puhtaan ruokansa, synnyttäen lapsensa vapauteen ja parantaen oman kehonsa ohjelmoiduilla siemenillä – heistä tulee elävä esimerkki. He eivät saarnaa naapureilleen siitä, miten näiden pitäisi elää. Heidän oma säteilevä terveytensä, heidän lastensa kirkas katse ja heidän tilansa uskomaton kauneus puhuvat puolestaan. Kun matrixin uuvuttama ihminen näkee tämän todellisen onnen, hänen oma solumuistinsa herää. Hän tajuaa, että on olemassa toinenkin tapa elää. Ja niin uusi Sukukartano syntyy, ja sitten toinen, ja kolmas.

Vanha järjestelmä ei romahda kaaoksessa. Se yksinkertaisesti kuihtuu pois tarpeettomana, kun yhä useampi ihminen lakkaa ruokkimasta sitä pelollaan ja rahoillaan.

Osa 10.2: Valon verkosto ja Maan eheyttäminen

Olemme oppineet, että yksi hehtaarin kokoinen Rakkauden tila luo ympärilleen energieettisen suojakupolin ja puhdistaa ilmaa, vettä ja jopa ajatuksia. Mutta mitä tapahtuu planeetalle silloin, kun näitä tiloja alkaa syntyä kymmeniä, tuhansia, miljoonia?

Nykyihminen yrittää epätoivoisesti ratkaista ekologisia kriisejä teknologialla. Yritämme rakentaa koneita, jotka puhdistaisivat meret tai imisivät hiilidioksidia ilmasta. Yritämme korjata luontoa ymmärtämättä sitä.

Mutta Äiti Maa ei ole rikki; se on vain uuvuksissa ihmisten pelosta ja väkivallasta. Kun ihmiset alkavat palauttaa sille pieniä, hehtaarin kokoisia palasia ehdottomalla rakkaudella hoidettuna, tapahtuu ketjureaktio.

Kun kaksi vierekkäistä Rakkauden tilaa säteilee puhdasta, kosmista harmoniaa, niiden suojakupolit sulautuvat yhteen. Kun kokonainen kylällinen tai maallinen ihmisiä elää näin, tuo elävä, hengittävä verkosto alkaa kasvaa. Jokainen tietoisesti istutettu puu, jokainen puhdistettu vesilähde ja jokainen maahan ohjelmoitu siemen toimii kuin akupunktioneula planeetan ihossa. Ne vapauttavat Maan omat, valtavat itseparannusmekanismit.

Ihmiskunnan ei tarvitse keksiä uutta teknologiaa pelastaakseen maapallon. Sen tarvitsee vain palata paikalleen luomakunnan puutarhurina ja antaa luonnon tehdä se, minkä se osaa parhaiten: kukoistaa.

Tämä valon verkosto on niin voimakas, että se pystyy tasapainottamaan koko planeetan ilmaston ja puhdistamaan saasteet nopeammin kuin yksikään tiedemies uskaltaisi unelmoida. Kun ihminen lopettaa maan raiskaamisen ja alkaa siunata sitä, maa vastaa välittömästi. Se palauttaa yltäkylläisyyden, josta riittää kaikille.

Osa 10.3: Ihmiskunnan todellinen aamunkoitto

Matrix rakastaa loppuja. Se syöttää meille jatkuvaa, alitajuista pelkoa maailmanlopusta: on ilmastokatastrofeja, talouden romahduksia ja sotia. Se saa meidät uskomaan, että ihmiskunta on eräänlainen virus tai epäonnistunut kokeilu, joka lopulta tuhoaa itsensä ja kotiplaneettansa. Meille uskotellaan, että olemme elinkaaremme ehtoopuolella.

Mutta Anastasia näkee kirkkaasti kaiken tämän illuusion läpi. Hän kertoo meille uutisen, joka muuttaa kaiken: *Me emme ole lähestymässä loppua. Me olemme vasta heräämässä ensimmäiseen todelliseen aamunkoittoomme.*

Kaikki tämä teknologinen kilpajuoksu, sotiminen, pelko ja betonikaupunkien rakentaminen ei ole ollut ihmiskunnan "huippu". Se on ollut vain pimeä uni, tilapäinen harharetki, josta me olemme nyt, juuri tänä aikakautena, kollektiivisesti heräämässä.

Kun ihminen perustaa Sukukartanon, hän ei vain "muuta maalle". Hän tekee kosmisen valinnan. Hän ilmoittaa maailmankaikkeudelle olevansa valmis ottamaan vastaan sen perinnön, joka hänelle on varattu aikojen alusta asti. Hän palauttaa itsensä siihen asemaan, johon hänet todellisuudessa luotiin: Luojan kuvaksi ja kaltaiseksi, taitavaksi ja rakastavaksi kanssaluojaksi, jonka tehtävä on viedä elämä ja harmonia kaikkialle, mihin hänen ajatuksensa yltää.

Kuvittele tuo tulevaisuuden sivilisaatio. Se ei ole täynnä lentäviä autoja, harmaita pilvenpiirtäjiä tai ihmisiä, jotka on kytketty virtuaalisiin koneisiin.

Se on planeetta, joka kukkii. Maapallo on muuttunut yhdeksi valtavaksi, toisiinsa kytkeytyneiden Rakkauden tilojen tilkkutähtiksi. Jokaisella perheellä on oma paratiisinsa. Ei ole nälkää, sillä maa tuottaa yltäkyläisesti ohjelmoitua, parantavaa ravintoa. Ei ole rikollisuutta tai sotia, sillä ihminen, joka on löytänyt täydellisen rauhan ja rakkauden omalta maaltaan, ei koskaan halua varastaa toiselta. Ei ole sairauksia, sillä ihmisen keho on palautettu sen alkuperäiseen, täydelliseen vireeseen.

Ja kun maapallo on näin eheytetty, ihmisen ajatus vapautuu lopullisesti. Kun meidän ei tarvitse enää käyttää elinvoimaamme selviytymiseen, meidän luovuutemme räjähtää mittasuhteisiin, joita emme vielä edes osaa kuvitella. Me emme tarvitse kylmiä avaruusaluksia tutkiaksemme tähtiä. Meidän vapaa, nopea ajatuksemme voi koskettaa muita planeettoja ja alkaa luoda elämää niille – ei koneilla, vaan hengellä, rakkaudella ja siemenillä.

Tämä ei ole utopiaa. Tämä on ihmisen alkuperäinen ohjelmointi.

Muutos ei vaadi sitä, että joku suuri johtaja nousee ja pelastaa meidät. Se vaatii vain sen, että sinä otat yhden siemenen, laitat sen kielen alle, lämmität sen omalla sydämelläsi ja istutat sen maahan. Siinä hetkessä, kun ensimmäinen verso nousee mullasta kohti aurinkoa, uusi maailma on jo syntynyt.

Aamu on koittanut. On aika mennä puutarhaan.

Loppusanat: Sinun vuorosi luoda

Olemme kulkeneet yhdessä pitkän ja ihmeellisen matkan. Olemme purkaneet matrixin raskaan verhon ja katsoneet sen taakse, sinne, missä alkuperäinen luomakunta yhä hengittää täydellisessä, hiljaisessa rauhassa. Olemme muistaneet, keitä me todella olemme: emme suorittajia, emme kuluttajia, emmekä olosuhteiden uhreja. Me olemme elävän kosmoksen puutarhureita ja jumalaisia kanssaluojia.

Tämä kirja ei ole vain kokoelma kauniita ajatuksia. Se on kutsu. Se on elävä siemen, joka on nyt istutettu sinun tietoisuuteesi.

Ehkä lukiessasi näitä sivuja tunsit rinnassasi selittämättömän kaipuun. Ehkä tunsit lämmön läikähtävän sydämessäsi, kun ajattelit ohjelmoitua elävää ravintoa, metsän eläinten ehdotonta luottamusta tai lapsen vapaata naurua omalla maallaan. Tuo kaipuu ei ole haaveilua. Se on sinun oman, ikiaikaisen solumuistisi ääni, joka kuiskaa: "*Minä muistan tämän. Minä kuulun tänne.*"

Matrix yrittää vielä huomenna kertoa sinulle, että olet liian pieni muuttamaan maailmaa. Se yrittää väittää, että yksi hehtaari maata, yksi ainoa ohjelmoitu siemen tai yksi ikkunalaudalla kasvava taimi ei riitä pysäyttämään sen raskaita rattaita.

Älä usko sitä.

Koko maailmankaikkeuden suurin voima ei piile koneissa tai kokoushuoneissa. Se piilee juuri siinä yhdessä, pienessä siemenessä, joka on lämmitetty ihmisen kielen alla, johon on puhallettu elämän henki ja joka on istutettu maahan puhtaalla, pyhällä intentiolla. Kun teet sen, koko kosmos huomaa sen.

Kun suljet tämän kirjan, älä palaa takaisin uneen. Astu ulos ovesta. Laskeudu kyykkyyn ja kosketa maata paljain käsin. Kuuntele tuulta ja katso, kuinka puut huojuvat. Ne ovat odottaneet sinua. Ne ovat odottaneet vuosituhansien ajan, että niiden todellinen puutarhuri herää ja palaa kotiin.

Sinun ei tarvitse tietää kaikkia askelia heti. Sinun tarvitsee vain tehdä sydämessäsi päätös. Luo mielessäsi kuva omasta Rakkauden tilastasi. Tee siitä niin kirkas ja kaunis, että tunnet sen jo ihollasi. Pidä tuo kuva elävänä, ja anna sen ohjata valintojasi.

Rakkaus, jonka tuot tähän maailmaan ja juurrutat maahan, ei koskaan katoa. Se ei kulu eikä ruostu. Se jää elämään puiden juuriin, vesien kiertoon, lastesi hymyyn ja tähtien valoon – ikuisesti.

Aamu on koittanut. Maailmankaikkeus pidättää hengitystään ja odottaa.

Mitä sinä luot tänään?

Ihme Elää Sinussa!